EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN! Sayı: 88, 1 Ocak '94

'94 Dönemeci

'93 yılını hareketimiz için bir yeni dönemin başlangıcı ilan etmiştik. Aradan geçen bir yıl, tasfiyeci tahribatla gelişme süreçlerimizin zaafa uğratıldığı bir dönemin gerçekten geride bırakıldığını, EKİM'in yeni bir dinamik gelişme dönemine girdiğini dost-düşman herkese yeterli açıklıkta göstermiş bulunmaktadır.

Şimdi yeni bir yılın başındayız. Önümüzde '94 yılı uzanıyor ve biz onu buradan hareketimiz için bir dönemeç yılı ilan ediyoruz. Ne anlamda? Yanıtı bir yıl önceki "Ekim'in Yeni Dönemi"nden aktarıyoruz:

"EKİM'in çıkışı gerçek bir iddia ve özgüvene dayalı idi. O kendisini I. Genel Konferansa ulaştıran ilk büyük gelişme atılımını buna borçluydu. Cüret etmiş ve başarmıştı. Buna gücü yetmeyenleri geride bırakarak ve dönüp bir an bile geriye bakmayarak...Şimdi EKİM yeniden, bu kez bizi partiye ulaştırarak bir perspektif ve ruhla, cüret edecek ve başaracaktır."

'93 yılının somut adımları ve gelişme birikimi gösteriyor ki '94 yılı partiye ulaşmada bizim için gerçek bir dönemeç olacaktır. Gelişme süreçlerimizin bugünkü düzeyi gözetildiğinde, olanaklarımız ve güçlüklerimiz birarada değerlendirildiğinde, '94 yılını bir parti yılı haline getirmek kuşkusuz kolay değil, bunu beklemiyoruz. Ne var ki bu bir yıla sığdıracağımız çalışma, bu çalışmanın ürünü olacak gelişme düzeyi, bizi partiye bir hayli yakınlaştıracak, '94 yılını geride bıraktığımızda parti ile aramızda işin esasının halledilmiş olması anlamında, çok fazla bir mesafe kalmış olmayacaktır.

Girmekte olduğumuz yılın dönemeç yılı ilan edilmesinin anlamı budur. Bu bir iddia kuşkusuz. Fakat komünistler, '93 yılını "Ekim'in Yeni Dönemi" ilan ederlerken de, iddialı olmanın soyut değil fakat tümüyle somut bir nitelik olduğunu, iddianın kendini soyut sözlerde değil fakat "sağlam perspektiflerde ve onlara dayalı somut gelişme süreçlerinde ortaya koymak zorunda" olduğunu akılda tuttuklarını, önemle hatırlatmışlardı. Bu bağlamda, '94 yılını bizi partiye ulaştıracak bir dönemeç haline getirebilmek, partiyle aramızdaki mesafeyi doğru değerlendirmek ve hareketin tüm güçlerini ve olanaklarını bu mesafeyi tüketecek bir biçimde planlamak ve harekete geçirmekle olanaklıdır. Bu bir doğru değerlendirme, öncelikleri isabetle saptama ve eldeki güçleri planlı bir biçimde yoğunlaştırma sorunudur.

Parti, proletaryanın gerçek öncüsü rolünü oynayacak, eylemiyle bu sıfata hak kazanacak devrimci sınıf partisi, komünistlerin öznel bir zorlaması değil, fakat sınıf hareketinin gerçek ve bugün için son derece acil bir ihtiyacıdır. Sınıf hareketi mücadele isteğini ve potansiyeli yıllardır göstermekte, fakat içine sıkışıp kaldığı dar zemini parçalama, devrimci politik kanallara akma gücünü bir türlü gösterememektedir. Onun her çıkışı, her özel direnişi ya da her genel eylem dalgası, devrimci önderlik boşluğunun açmazlarıyla yüzyüze kalmaktadır. Ya sonuçsuz, ya da daha da kötüsü, mevzi direnişlerde olduğu gibi, yıkıcı moral sonuçlar yaratacak biçimde yenilgilerle yüzyüze kalmaktadır.

Her zaman böyle olmayabilir, fakat bugünün Türkiye'sinde sınıf hareketinin ileriye sıçrayamaması ile yaşadığı devrimci önderlik boşluğu arasında kopmaz bir ilişki vardır. Sınıfın kendiliğinden hareketi yıllardır ortaya önemli olanaklar çıkarmış, fakat bu olanakları değerlendirebilecek, işçilerin hoşnutsuzluğuna ve öfkesine yeni kanallar açacak bir devrimci siyasal çaba, bir önderlik yeteneği ve kapasitesi ortaya konamamıştır. Sınıf hareketinin temel sorunu tam da budur.

Fakat komünistlerin bir çok kere tekrarladıkları gibi, bugünün Türkiye'sinin "sorun"u da yine burada odaklanmaktadır. Türkiye işçi

sınıfı nesnel toplumsal varlığı ile toplumda özel bir ağırlığa sahiptir. Fakat bu bir politik ağırlığa dönüşemediği ölçüde, sonuç siyasal süreçlerde bir tıkanma ve yozlaşma olmaktadır. Açmazlarına ve sonu gelmez çok yönlü bunalımına rağmen düzenin bugünkü gücü, işçi sınıfının güçsüzlüğünden, onun bağımsız politik bir kuvvet olamamasından kaynaklanmaktadır. Kürdistan'daki devrimci süreci zorlayan, gelişimini zora sokan ve onu belli risklerle yüzyüze bırakan da yine bu aynı zaaftır.

Devrimci siyasal mücadelenin temel sorunu sınıf hareketinin politik kuvvetini ortaya koyamamasıdır. Sınıf hareketinin temel sorunu ise, devrimci bir önderlikten, politik ve örgütsel gelişimini kolaylaştıracak ve hızlandıracak gerçek bir öncü müdahaleden yoksunluğudur. Bugünkü koşullarda parti sorununun hayati önemi bu ihtiyaçta odaklanmaktadır. Bu devrimci siyasal mücadelede gerçek bir mesafe katetmenin çözücü, dolayısıyla kavranacak halkasıdır.

Komünistler olarak, geleneksel devrimci harekete egemen halkçı demokratik kimlikle hesaplaşarak ve sınıfın sosyalist önderlik ihtiyacını karşılamak iddiasıyla siyasal mücadele sahnesine çıktık. Doğal olarak başından itibaren en acil sorun parti kimliği kazanmaktı. Bugün 6 yılı geride bırakmış bulunuyoruz. Yazık ki henüz bu ilk temel adımı atabilmiş değiliz. Bunun ortaya çıkış koşullarımızla ve kuşkusuz bizi çevreleyen iç ve uluslararası koşullarla yakın bir ilişkisi var. Fakat aynı ölçüde kendi öz zaaf ve yetersizliklerimizle de yakın bir ilişkisi var.

Hareketimizin gelişme süreçlerini bir çok kere değerlendirdik ve bunların neler olduğunu her seferinde irdeledik. Kuşku yok ki bunlar içinde en büyük önemi taşıyanlardan biri, hareketimizin yaşadığı önderlik zaafiyeti olmuştur. Dünyada ve Türkiye'de geride kalan tarihsel dönem ile içinden geçmekte olduğumuz tarihsel evrenin özelliklerini ve sorunlarını doğru değerlendiren, görev ve sorumluluklarımızı bunun içinde kavrayan, ve bunu, bir eylem, bir yaratma ve varetme iradesi olarak ortaya koyabilen, bu çerçevede dönemin tüm güçlüklerini göğüsleyebilen bir önderlik ekibine sahip olamamak olmuştur. Geride kalan yıllar içinde hareketimiz bir dizi "yönetici" çıkarmış, fakat yazık ki hareketin gelişme ihtiyaçlarına yanıt verebilen birleşmiş ve kenetlenmiş gerçek bir önderlik ekibi çıkaramamıştır. Yönetici olma hakkı ("hukuk"u) kazanıp da hareketin önderlik ihtiyacına yanıt verebilen bir kişilik ve kapasite ortaya koyamayanlar, her zaman gelişme süreçlerini tıkayan bürokratik engellere, giderek bunalım öğelerine dönüşürler. Son derece elverişsiz koşullarda ortaya çıkan ve ilerlemeyi kolaylaştıracak olumlu bir geçmiş birikim devralamayan EKİM, bu önderlik zaafiyetinin olumsuz etkilerini ve tasfiyeci sonuçlarını yaşamak durumunda kaldı. Olağanüstü Konferansımızın gündemini çok büyük ölçüde "EKİM'de Önderlik Sorunları" tartışmasının oluşturması bu açıdan şaşırtıcı değildir.

Fakat eğer bugün EKİM'in bir dönemi gerçekten geride bırakabildiğini söylüyorsak, bu ifadesini her şeyden önce, hareketimizin nihayet anlaşmış ve kenetlenmiş bir önderlik ekibine sahip olma olanağını yakalamış olmasında bulmaktadır.

Tam da bu sayede, EKİM, I. Genel Konferansını izleyen dönemde sarsıntı geçirmiş olan iç ideolojik birliğini daha ileri bir düzeyde yeniden kurmuştur. Moral gücünü, iddialı kimliğini, misyon bilincini yenilemekle kalmamış, onu geçmişle kıyaslanmayacak ölçüde güçlendirmiştir de. Bugün saflarımıza son derece iyimser, güçlü, başarma azmi dolu bir ruh hali egemendir. Bu sorunlarımızın bittiği değil (sorunlar kolay kolay bitmez), fakat onların üstesinden gelme iradesinin varlığı anlamına gelmektedir.

Tasfiyeci tahribat dönemini izleyen son bir yıllık pratik gelişme bilançosu bu olguyu somut olarak da kanıtlamaktadır. Şu son bir yılda EKİM adeta yeniden yapılanmıştır. Örgütsel oluşum ve gelişme, alt yapı, iç yaşam, çalışma tarzı, siyasal faaliyet kapasitesi vb., tüm alanlarda bu böyledir. Bir il hariç (Zonguldak) tasfiye edilmiş çalışma bölgeleri yeniden örgütlenmiş, dahası bugüne dek ulaşamadıkları bir faaliyet kapasitesine kavuşturulmuşlardır. Hareketimizin gelişme sürecinde hep özel bir yer tutmuş olan MYO ile örgüt arasındaki bütünleşmede önemli mesafeler katedilmiştir. Yayın periyodu 15 güne indirilmiş ve bir yıllık süre içinde bu tam bir düzenlilikle sürdürülmüştür. Daha da önemlisi dağıtımı beş yıl boyunca hiçbir zaman bini aşmamış olan *Ekim*, bugün yurtdışı satışı hariç 4 bini bulan bir tiraja ulaşmıştır. Bu bir yıl

içinde altıya katlanan bir gelişme demektir ve gerçek bir ilerleme ifadesidir. EKİM artık devrimcilere ve ileri işçilere yaygın olarak ulaştırılmaktadır. (Orta vadede bunun olumlu sonuçları görülecektir.) Dikkatler sınıf çalışmasında yoğunlaşmış, fabrika çalışmasında mesafe almak il örgütlerimiz için özel bir kaygı ve ısrarlı bir çaba halini almıştır. Örgütsel gelişmedeki mesafe ve illegal temelin güçlendirilmesi, legalitenin de etkin kullanılmasını kolaylaştırmış, hareketimiz özellikle İstanbul'da legal araçlarla seçilmiş birimler üzerinden işçi kitlelerine seslenme olanağı elde etmiştir. Buna saflarımıza artan sayıda yeni insanın katılması, gençlik çalışmasına sonuç alıcı bir müdahalenin ilk adımları ve başka bazı somut gelişme adımları eklenebilir.

Bununla birlikte tüm bunlar yeni gelişme sürecinin sadece bir ilk basamağı sayılmalıdır. Bu adımların kendi içindeki öneminden çok, bunların hazırladığı, koşulladığı ve kolaylaştırdığı yeni gelişme sürecidir asıl önemli olan. Bu ise henüz önümüzde uzanan dönemin sorunudur. '94 yılını iyi değerlendirmenin, onu gerçekten kazanmanın, hareketimizin gelişmesinde ve öncü parti niteliğine ulaşmasında gerçek bir dönüm noktası haline getirmenin önemi de, burada ifade bulmaktadır.

Önderlik sorununun belirleyici rolünü ve önemini saklı tutarsak, başarımızın temel koşulu, ideolojik kavrayışı derinleştirmek, örgütte bir bütün olarak ideolojik düzeyi yükseltmek, ideolojik birliği pekiştirmektir. İdeolojik zayıflığın ve bunun kaçınılmaz ürünü olan ideolojik dağılmanın hareketimizin gelişme süreçlerini hangi sorunlarla karşı karşıya bıraktığını, tasfiyecilik olayı yeterli açıklıkta göstermiştir. Bu olumsuz deneyimi hep gözönünde bulundurmalıyız.

Tüm olumlu grafiğe ve somut gelişme göstergelerine rağmen, bugün halen bir toparlanma süreci içindeyiz. Bu hala uğraşmamız ve altetmemiz gereken çok sayıda sorunun varlığı demektir. Kısmi başarılar her zaman bir kendinden memnuniyet ruh hali ve bunun ürünü bir rehavet yaratır. Bu en büyük tehlikedir. Hiçbir biçimde gevşememeli, tersine işi her zamankinden daha sıkı tutmalıyız. Örgütsel gelişme ve yetkinleşmeye her türlü özeni göstermeyi sürdürmeliyiz. Sınıf çalışması ile örgütsel gelişmemiz organik bir süreç olarak kaynaşmalıdır. Örgütsel gelişmeyi, bu gelişme içinde kadrolaşmayı, sınıf içinde siyasal çalışmadan ayrı ele alamayız. Sınıfın hiç değilse en ileri kesimleriyle kaynaşmada mesafe alamadığımız sürece, gerçek manada bir devrimci sınıf öncüsü olmaya hak kazanamayız. Bize gerekli olan, sosyalizm ile sınıf hareketinin cisimleşmiş birliğinin bir ifadesi, bu tarihsel sürecin bir ilk adımı olacak olan bir partidir. Geleneksel devrimci harekete egemen küçük-burjuva parti anlayışını ve pratiğini gerçek manada aşmak da ancak böyle bir parti yaratmakla sonuçlanmış ve kesinleşmiş olacaktır.

Yeni dönemde özel önem taşıyan bir öteki sorun, illegal çalışmayı artık yeni bir düzeyde, daha etkili araçlar ve daha zengin biçimlerle sürdürülebilen bir legal çalışma ile birleştirebilmektir. Bunda çok geç kaldığımızı biliyoruz. Fakat bu gecikmişliğin gerisinde tam da illegal bir örgütsel temel yaratmadaki gecikmişlik vardır. Zira bu ikincisinde, illegalitede az çok bir mesafe almak, ilkini (legal çalışmayı) doğru ve etkin bir biçimde sürdürebilmenin zorunlu önkoşuludur. Bu gözden kaçırıldı mı sonuç (sol harekette hep görüldüğü gibi) legalizm ve tasfiyecilik olmaktadır.

Son bir yılda örgütü oturtmak, MYO'yu güçlendirmek ve örgütle bütünleştirmek doğrultusunda atılan adımlar, legal çalışmayı daha etkin bir biçimde gündeme almayı da olanaklı kılmıştır. Bugün bu alanda etkin bir faaliyet ortaya koymak, artık hareketimizin gelişmesinin olmazsa olmaz koşullarından biri haline gelmiştir.

Devrimci hareket tasfiye sürecini yaşamaya devam ediyor. Tasfiyeciliğe karşı mücadele önümüzdeki dönemde yeni bir içerik kazanacaktır. Zira küçük-burjuva demokratizmi sınıf hareketinin gelişimini bozup sınırlayan rolü ile sahnededir. Tasfiyeciliğe karşı mücadele bugün artık bu kanaldan sınıf hareketine yaratılan engelleri de parçalama mücadelesidir bizim için. Tasfiyeci eğilime karşı mücadele, öte yandan, dünün ve bugünün birikimi olan ve bugün çeşitli devrimci grupların saflarında bulunmakla birlikte ileriye çıkma potansiyeli taşıyan devrimci öğeleri kazanma mücadelesidir bizim için.

EKİM

Gençler! Kirli savaşa alet olmayın! Askere gitmeyin!

Sermaye devleti emekçilerin ortak düşmanıdır

Ülkemizde yıllardır yaşanan iç savaşın bir cephesi TC'dir. Yani kapitalistlerin, işçi sınıfı, emekçi katmanlar ve Kürt halkı üzerindeki baskıcı, sömürücü, terörcü diktatörlüğü demek olan Türkiye Cumhuriyeti Devleti... Kapitalistleri temsil eden, böylece işçi sınıfı ve diğer emekçi katmanların amansız düşmanı olan devlet, bu savaşta, haksız ve zorba konumundadır. Bu konumunun gereği olan her türden kirli yönteme başvurmuştur ve başvurmaya devam etmektedir.

Kirli yöntemlerin bir muhatabı Kürt halkıdır. Devlet, gerillaya ulaşamadığı her durumda, öfkesini sivil halktan çıkarmıştır. Silahsız ve savunmasız Kürt köylülerini, gerillaya karşı bir tehdit unsuru olarak kullanmıştır. Onlara rehin muamelesi yapmıştır. Gerillaya ve sivil halka yönelik kirli savaş yöntemleri, gazetelerde sayfalar dolusu yayınlanmaktadır. Kürtler de, sağduyusunu yitirmeyen Türk işçi ve emekçiler de bu oyunları artık iyi biliyor.

Ne var ki devletin, Türk işçi ve emekçileri ile onların asker olan çocuklarına yönelik kirli oyunları henüz doğru-dürüst bilince çıkarılmış değil.

Bu yöntemlerin ilki, savaş ve nedenleri hakkında Türk halkına yalan söylenmesidir. Bu yalanlar, Cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte, "Kürt yoktur, herkes Türktür" ile başlamıştır. Bu büyük tarihsel yalan Kürt halkının özgürlük mücadelesini "eşkiya, terörist" masalıyla karalama çabasıyla sürmüştür. Savaşın esas nedeni, hedefi ve muhatabı kendisi olduğu halde, bunu Türk halkı ve Türk "yurdu" biçiminde sunmaya çalışmıştır. Bu yolla devlet, birbirleriyle dost ve müttefik olması gereken Kürt ve Türk halkının arasını açıp, onları birbirine düşürmeye, böylece ülkenin Bosna'ya dönmesi pahasına da olsa, savaştaki çıkmazını iki halkın kanıyla çözmeye çalışmaktadır.

Türk halkına karşı kullanılan kirli yöntemlerden birisi de; paralı askerlik uygulamasıyla zengin çocuklarını bu işten tamamen sıyırmak ve o güne dek eli orak ve çekiçten başka alet görmemiş yoksul gençleri, yıllardır silah kullanmakta ustalaşmış gerillanın karşısına gözü kapalı sürerek kırdırmaktır. Özel tim gibi özel olarak seçilip eğitilmiş katil çeteleri, savunmasız Kürt köylülerine işkence etmekle uğraşırken, hemen hiçbir eğitim görmemiş acemi erler dağlara gerilla avına çıkarılmıştır. Ölen asker sayısı ise halktan hep gizlenmiştir.

Kirli yöntemlerden bir üçüncüsü ise Kürt halkına karşı alçakça bir yoketme savaşına giren "katil devlet"in, bu kirli savaşta pisi pisine ölen "Türkler"in aslında kendisine yönelmesi gereken haklı öfkesini saptırması, sahte bir hedefe yöneltmeye çalışmasıdır. Erlerin cenaze törenlerini MHP'li faşistlerin gösteri arenasına çevirmesidir.

Türk kökenli işçiler, emekçiler ve onların askerlik çağındaki gençleri, artık asıl düşmanlarını tanımalı, sermaye sahiplerinin çıkarları uğruna sürdürülen bu haksız, sömürgeci ve kirli savaşta, akan kanın hesabını bizzat bu devletten sormalıdır. Asıl düşman olan sömürgeci sermaye devletinin saflarında çarpışmayı, ölmeyi ve öldürmeyi reddetmek, her onurlu Türk gencinin hakkı ve insanlık görevidir. Özellikle işçi gençler, hem kendileri askere gitmeyi reddederek, hem de yakın çevrelerindeki gençleri uyararak sınıfsal öncülük görevlerini yapmalıdırlar. İşçi ve emekçi analar artık çocuklarını kirli bir savaşta sermayenin çıkarları uğruna ölüme göndermeyi reddetmelidirler. Devletin zorla askere alma uygulamalarının karşısına dikilmelidirler. Öğrenciler, tecil ve okuma haklarını gasbeden yeni uygulamaya karşı çıkmalı, askere gitmeyi reddetmelidirler.

"Devlet çok güçlü, zorla götürür, askere nasıl gitmeyebiliriz?" sorusunun yanıtını her yerde haykırmalıyız: "Birlik olursak!..."

Çünkü devlet işçilerin emekçilerin parçalanmışlığı koşullarında güçlüdür. Ama örgütlü ve birleşik mücadele koşullarında, güçlü olan işçiler ve emekçiler olacaktır. "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", doğruluğu yaşam tarafından defalarca kanıtlanmış bir şiardır. Bu şiar, sermaye sahiplerinin yönetimini devirip işçilerin yönetimini kurmayı ifade ettiği gibi, bu yoldaki mücadelede ele geçirilen her mevziyi, kazanılan küçük ama önemli tek tek zaferleri de anlatır. Haksız ve kirli bir savaşta ölmeyi ve öldürmeyi reddeden gençlerin birleşik mücadelesi de benzer türden bir başarıyı ifade edecektir. Üstelik bu mücadeleye girmesi gereken sadece askerliği gelen gençler değil, aynı zamanda

onların aileleridir de.

Öğrenci olsun olmasın, işçi ve emekçi gençlerin savaşa gitmeyi reddetme hakkını savunacak ve gençlere arka çıkacak tek toplumsal güç ise, bir kez daha işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı, burjuvazi karşısında, bir sınıf olarak durabilmek ve onunla hesaplaşmaya girebilmek için, toplumdaki tüm sorunlarla ilgilenmek, bütün ezilenlere arka çıkmak, onları mücadeleye örgütlemekle de yükümlüdür. Sadece kendi dar (ekonomik) sorunlarıyla ilgilenen, dünyayı ve ülkeyi bütünlüklü bir biçimde değerlendiremeyen bir işçi sınıfı, kapitalist sömürü ve tahakküm altında ezilmeye mahkumdur. İşçi hareketi önümüzdeki dönemde tüm toplumsal sorunları olduğu gibi, askerlik sorununu da gündemine alan birleşik ve güçlü bir çıkış yapmak zorundadır. Bu mücadelede okuma hakları gaspedilerek zorla savaşa sürülmek istenen gençlerin yeri, işçi sınıfının saflarıdır. İşçi sınıfı, geçmişin olumsuz etkilerinden sıyrılarak, gençleri mücadeleye çağırıp, saflarında eğitmelidir. İşçi sınıfının (ve tüm ezilenlerin) kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Sömürgeci devlet yeni katliamlara hazırlanıyor

Yerel seçimlerin yaklaşması ile ortaya çıkan farklı çözüm önerileri gün geçtikçe burjuvazi için bir bunalıma dönüşüyor. Artık, "bir avuç eşkiyaya pabuç bırakmayacağız", "yüce TC devleti ülkesi ve milletinin bölünmez bütünlüğü için gökkubbeyi indirir" naraları da tok çıkmıyor. Çünkü kitleler nezdinde ciddiyetini yitirmiştir. İlk dönemlerde "gerekirse o bölgede (Kürdistan'da) seçimleri iptal ederiz" denildiyse de peşin bir yenilgi ya da prestij kaybı olacağı düşünülerek sonradan vazgeçildi. Sermaye devletinin içine düştüğü çıkmaz onun sömürgeci karakterini kamçılamakta, şiddetin dozunu arttırmayı tek çıkar yol haline getirmektedir. Kürdistan'da gelişen ulusal mücadele karşısında yenilgiye uğraması onun iç bunalımını daha da derinleştirmektedir.

PKK Kürdistan'da sömürgeci basının, siyasi partilerin faaliyetlerini yasaklamıştı ve şimdi "gerekirse seçimleri de yaptırmayız", diyor. Yaptırmayacağından da kimsenin kuşkusu olmasın. Zaten burjuvazi de bundan emin olduğu içindir ki, seçim tartışmaları krize dönüşmüş, yeni hileler aranıyor. Mesut Yılmaz, "Adayların isimleri seçimden iki gün önce ya da seçimden sonra açıklansın" diyor. Bu formül pek benimsenmiyor. Çünkü burjuva partilerinin Kürdistan'da oy alamayacağı iyi biliniyor.

Tarihte belki de en görülmedik zulüm, işkence, sürgün ve katliamlar Kürt halkına "şefkat" yasaları ile birlikte uygulandı. Suya düşen yılana sarılır misali aşiret reisleri ve korucu başları Ankara'ya çağrılıyorlar. TV'de Kürtçe konuşturuluyorlar. Bu satılmış ihanet şebekesini kullanarak devlet hem seçimler için sözde güvenlik sağlamaya, hem de bölgeyi korucu çeteleri yoluyla daha çok silahlandırmaya çalışıyor. Halkın üzerinde psikolojik ve fiziki bir baskı aygıtı oluşturuluyor. Gerçi korucu çeteler bugüne kadar bu işleri zaten yerine getiriyorlardı. Ama bugün bunlara olan ihtiyaç daha da artmıştır. Diğer yandan son zamanlarda yıldızı parlatılan faşist çete başı Türkeş, *"PKK'ya karşı yüzbin kişilik bir teşkilat oluşturarak PKK'nın kökünü bir yıldan önce de kazıyabiliriz"*, diyor.

Sömürgeci sermaye devleti yaşadığı tüm çaresizliğe rağmen Osmanlı'dan devraldığı bu ganimeti, Kürdistan'ı kolay kolay elden çıkarmak niyetinde değil. Savaşın daha da boyutlanacağı, yeni ve daha geniş kitlesel katliamlara gidileceği bir gerçektir.

Tansu Çiller'in ABD gezisi ve Avrupa'nın bazı ülkelerinde PKK'nın faaliyetlerinin yasaklanması, Kürt dernek ve kuruluşlarının kapatılması, sömürgeci devletin emperyalist efendilerinden gereken desteği aldığını gösteriyor.

Bu koşullar altında, Türk halkının kardeş Kürt halkına karşı tarihsel sorumluluğu büyüktür. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin emeğinden çeşitli fonlar altında kesilip bir ulusu yok etmekte harcanan trilyonların ve dökülen kanın hesabı sorulmalıdır. Her geçen gün artan sefalete, işsizliğe, baskılara, bedeller ödenilerek kazanılmış sınırlı hakların gasbedilmesine, ezilen toplumu köleleştirmeyi hedefleyen terör yasasına karşı mücadele yükseltilmelidir. Sömürgeci devletin Kürdistan'da işlediği insanlık suçuna ortak olunmamalıdır. Kürdistan'da yükselen "Eşitlik, kardeşlik, özgürlük" şiarını, "Ücretli kölelik düzenine son!" şiarı ile bütünleştirmeyi başarmak, sermaye düzeni için kesin yenilginin başlangıcı olacaktır.

TEKOŞİN

Açık seçim: Düzen ya da devrim!

PKK'ya yönelik saldırılar her geçen gün boyutlanarak artmaktadır. Sömürgeci sermaye düzeni, kirli savaşta soykırım gibi en iğrenç yöntemleri kullanmaktan geri durmamaktadır. Psikolojik savaş ise bu kirli savaşın en önemli yöntemidir

Kürdistan'da bir devrim yaşanıyor. Sömürgeci burjuvazi bu devrimi en küçük hücresinde dahi hissediyor. Bu nedenle büyük bir korku histerisi içindedir. Çareyi daha da saldırganlaşmakta aramaktadır. Ama yalnızca bunda da değil. Herkesi açıkça taraf olmaya davet etmektedir.

Burjuvazinin bu politikasına hız kazandırdığı bir dönemde, ilginç ve "öğretici" olaylara tanık olmaktayız. Burjuva medya araçları, PKK tarafından öldürüldükleri iddia edilen öğretmenlerin cansız bedenlerinin siluetlerini hüzünlü bir müzik eşliğinde teşhir etmeye başladılar. Buna "kan, kan" diye haykıran şovenizmin sesi eşlik ediyor.Her gün, her saat Kürt emekçi halkının kanını döken, bu dökülen kanlarla ayakta durmaya çalışan, zafer naraları atan terörist devlet, yüzünün iğrençliğini örtemeyen "insancıl" maskesiyle PKK'nın teröristliği üzerine bir psikolojik savaş kampanyası yürütmektedir. Bu ikiyüzlülüğe yeterince alıştırıldığımız için yadırgamıyoruz.Acı bir gülümsemeyle seyrettik bu ikiyüzlülük gösterisini. Sonra elimize çeşitli devrimci yayınları aldık. Resmi ideolojinin psikolojik savaşla yarattığı bunaltıdan bir parça uzaklaşabilmek için... Açtık ki ne görelim! "PKK katliamı", ilerici-gerici, devrimci-faşist ayrımı yapmadan öğretmenleri öldürdüğü iddiaları... Önce bir komünist olarak şunu düşündük. Elbette PKK'nın hatalı taktik tutumları, pratik yönelimleri eleştirilmelidir. Ama bu dostça ve ilerletici olmalıdır. Bu eleştiriler PKK'nın yürüttüğü mücadelenin haklılığını ve meşruluğunu gölgelememelidir. Lenin'in şu sözleri yol gösterici olmalıdır: *"Sosyalistler, yalnızca sömürgelerin ödünsüz olarak derhal ve kayıtsız, şartsız kurtuluşunu istemekle kalmamalıdır, onlar bu ülkedeki ulusal kurtuluşu amaçlayan burjuva demokratik hareketlerdeki daha devrimci ögeleri en kararlı bir biçimde desteklemeli, bu ögelerin kendilerini ezen emperyalistlere karşı ayaklanışına yardımcı olmalıdırlar."*

Acaba "ilerici", "devrimci", "demokrat" sıfatıyla tanımlanan öğretmenler Kürdistan'daki görevleri süresince ne yapıyorlar? Bu sıfatla anılmayan öğretmenlerin "tarafsız" bir konumda gözükme çabaları anlaşılır. Hatta objektif olarak sömürgeci devletin Kürtleri asimile etme çabalarına alet olmaları da. Ama ya "ilerici", "devrimci", "demokrat" öğretmenler.. İlericilik, gericiliğe karşı bir bilinç ve eylem değil midir? Bu sıfatın hakkını vermek için ya Kürdistan'da görev almayı reddetmek, ya da eğer görev alınıyorsa kirli savaşta sömürgeci devlete karşı tutum almak gerekli değil midir? Eğer Tabib Odaları, Eğit-Sen, Tüm Sağlık-Sen vb. ilerici ve devrimci bir tavır sergileyecekse, onun en temel görevlerinden biri üyelerini kirli savaşa alet olmamaları, Kürt halkının haklı mücadelesinden yana tavır almaları doğrultusunda eğitmek ve yönlendirmek değil midir? Oysa onlar her türlü şiddete karşı olduklarını belirtip, PKK'yı kınayarak "demokratlık", "devrimcilik" yapıyorlar.Aklımıza, pek çok "devrimci"nin "askere gitme" kampanyalarına rağmen, elde silah savaş yolunu tuttuğu geliyor. Kürdistan'da açık bir devrim yaşanırken, Kürt ulusal savaşımı sömürgeciliğin bütün kurumsal yapısını boşa çıkarmaya çalışırken, "tarafsızlık" pozlarıyla "ilericilik" yapanlar geliyor.

PKK, sömürgeci devletin tüm siyasal kurumlarını ortadan kaldırma yönündeki doğru ve devrimci tutumunda, yer yer kendisini zora sokan yanlışlıklar yapabiliyor. Ama ya PKK'nın Kürdistan'daki bu stratejisini destekleyip kolaylaştırmak yerine okullarda Türk bayrağı altında Türkçe eğitim vermekte ısrar eden "ilerici" ve "devrimci"lere ne demeli? Ya da tüm bunlar bir yana, "devrimci", "demokrat", "ilerici" öğretmenlerin, "şiddet politikası yüzünden yüzlerce okulun açılamadığı, insanların eğitimsiz kaldığı" yönlü buram buram burjuva bilinci kokan açıklamalarına ne demeli?Kürdistan'da eğitim durmuş mudur? Hayır. 9 yıldır durmaksızın sürüyor. Kürtler devrimin ilk, orta ve liselerine, mücadelenin açtığı ve kurumlaştırdığı okullara devam ediyorlar. Evet, burjuvazinin okulları kapalıdır. Ama bu hiç de şiddet politikasından değil, Kürt halkının devrimin okullarını tercihinden kaynaklanıyor.

Artık "ilerici" ve "devrimciler", şu gerçeği anlamalıdır: Devrim ya da düzen!... Orta yol yok! "Herkes kendi bayrağı altına!"

Coşkun MERT

İşçi direnişlerine etkin müdahale

Geçtiğimiz yaz KİT'lerdeki toplusözleşme döneminde işçiler genel grev talepli sloganlarıyla gündemin baş köşesine oturmuşlardı. Türk- İş yönetiminin ustaca manevraları ve sınıfın politik bir önderlikten yoksun oluşu sayesinde burjuvazi bu kıpırdanışları da savuşturmayı başardı. *"Bugün yine nispi bir durgunluk var. Bu yılgınlık ya da yorgunluğun değil, çıkış yolu bulamamanın, politik mücadele ve eylem kanallarına akma gücünü bir türlü gösterememenin ifadesidir".*(*Ekim*, sayı:87, Başyazı) Ancak büyük kentlerde işçi sınıfında kendini daha çok orta ölçekli işletmelerde ortaya koyan bir hareketlilik mevcuttur.. Yaşanılanı irdelemenin sınıf hareketine müdahale etmenin yolunu açacağı görüşündeyiz. Bu bağlamda işçi hareketindeki bazı gelişmeleri temel hatlarıyla aktarmaya çalışacağız.

Akgündüz, Florance Nightingale, Plaspen, Metro vb. işçilerinin direnişlerini yansıtan haberlere rastlamaktayız. Haber okunduğunda hemen hepsinin de ortak bir öyküsü olduğu görülmektedir.

Bilindiği gibi ülkemizde işçi statüsünde çalışanların istediği sendikayı seçmeleri yasal haklarıdır. Ancak burjuvazi ve onun devleti sıkıştığında kendi yasalarını ihlal etmekten hiç çekinmez. Bunu pratik deneyimleriyle oldukça iyi kavrayan işçiler sendikalaşma faaliyetini patrondan gizli sürdürmektedirler. Ama ne yazık ki bu „yasal" ama gizli faaliyetten haberi olan işverenler, bu işte öncü rolü oynadıklarını düşündükleri bazı işçileri işten çıkartmaktadırlar. İşten atılan arkadaşlarıyla dayanışma amacıyla işçiler tam ya da tama yakın katılımla üretimi durdurmaktadırlar.

İşçilerin politik bilinç düzeyi ve mücadele deneyimleri oldukça zayıftır. İş bırakma gibi aktif bir eylem türüyle başlamalarına karşın, işçilerin ürkek ve kararsız oluşları direnişlerin pasif ve barışçıl bir biçimde sürdürülmesine yolaçmaktadır. Sendikacılar kolaylıkla inisiyatifi ele geçirebilmekte ve çoğunlukla direnişin militan bir çizgi izlemesinin önünde engel olmaktadırlar. Ne yazık ki direnişler sınıfın desteğinden yoksun kalmaktadır. Komşu fabrikaların işçileri bile dayanışmaya girmekten çekinmektedir. Direnişler genellikle yenilgiyle sonuçlanmaktadır. Başlangıçta birlikte hareket etmenin işçilerde yarattığı olumlu ruh hali günden güne değişmekte, bir süre sonra havaya yenilgi ve yılgınlık hakim olmaktadır. Nitekim işverenlerin fabrikaya yeni işçi alarak üretime devam etmesi hiç de zor olmamaktadır.

Direnişçileri bir kaç gazeteci ve dergi çalışanı dışında hiç kimse ziyaret etmemektedir. İşveren polisi ya da jandarmayı çağırarak, direnişçilere saldırtmaktadır. Sermayenin bu sopalı bekçileri tarafından dayak yiyen, gözaltına alınan işçiler bu devletin sermayenin bir zor aygıtı olduğu gerçeğini bizzat yaşayarak görmektedirler.

Buraya kadar çizilen tablo umut kırıcıdır ama bu yüzeye yansıyan görünümdür. Çünkü tüm bu direnişler işçiler için birer mücadele okulları olarak işlev görmektedirler. İşveren çıkarlarına uygun bulmadığında yasaları çiğnemektedir. Meşru nedenlere dayanan direnişlerinde devletin terörü ile karşılaşmaktadırlar. Komşu fabrikaların işverenleri hemen önlem alarak kendi işçilerinin direnişçilerle yakın temasa geçmemesi için ellerinden geleni yapmaktadır. Sonuç olarak başlangıçta patrona yönelik nefret, kısa bir süre içerisinde kapitalistlere ve onun devletine yönelebilmektedir.

İşçiler politik bir önderlikten yoksun olmalarının acısını yenilmişlikleriyle yaşamaktadırlar. Tüm bunlar komünistlere ve devrimcilere yönelik bir sempatiyi de beraberinde getirmektedir. Nitekim kendilerini ziyarete giden, onlarla dayanışma içerisindeki komünistlere oldukça sıcak davranmakta, kafalarını karıştıran bir dizi soruyu sormaktan çekinmemektedirler. Kısacası ciddi ve ısrarlı çalışma ile bu direnişler komünistlere müdahale etme ve öncü işçilere sınıf bilinci götürmede bir dizi olanak sunmaktadır. Ancak ne yazık ki yalnızlığa terkedilmiş bu direnişçi işçiler, bir süre sonra düzene nefretleri bilenmiş ama moral çöküntüsü ile yeni bir iş aramaya koyulmaktadırlar.

„Tüm bunlar bugün ne yapılması gerekir sorusuna da açıklık kazandırmaktadır. İşçi kitlelerinde arayışların yoğunlaşarak artacağı bu zorunlu geri çekilme dönemini en etkin tarzda kullanmak...

Yol, yöntem, araç alanındaki taktik ihtiyaçlara sınıf gerçeğini gözeten, onun militanlaşma ve politikleşme sürecini hızlandıracak bir politik inisiyatifle yanıt verebilmek...

Sınıf hareketine doğrudan ve hareketin içinden müdahale edebilmenin koşullarını yaratabilmek...

Ve etkin bir parti ve sosyalizm propagandasını örgütleyebilmek..." (*Ekim*, sayı:80, Başyazı)

Florance Nightingale'de tensikat ve direniş

"Memur" statüsündeki sağlık emekçileri yıllardır, yasalarda varolmayan örgütlenme haklarının yasalaşması için mücadele veriyorlar. İşçi statüsündeki sağlık emekçileri ise Florance Nightingale Hastanesi örneğinde olduğu gibi yasalarda varolan örgütlenme haklarını kullanma mücadelesi içindeler.

Florance Nightingale Hastanesi'nde Devrimci Sağlık-İş'e üye olan sağlık emekçilerinden 8'inin işten atılmasıyla 10 Aralık'ta direniş başladı. Arkadaşlarının işten atılmasına tavır alan hastane çalışanları iş bırakarak eyleme başladılar. Arkadaşlarının geri alınmasını ve işverenin sendikalaşmalarını kabul etmesini talep ediyorlardı. Direniş üzerine işveren Cem'i Demiroğlu hastaneye polis çağırdı. Polis vahşice saldırdı. Hastane koridorlarında, ameliyathanede sağlıkçı avına çıktı. Yakaladıklarını da tekme tokat gözaltına aldı. İşveren bu şekilde çalışanları yıldırarak direnişi kıracağını düşünüyordu. Fakat başarılı olamadı. Bunun üzerine daha fazla sayıda çalışanı işten attı. İşten atılan sayısı 200'ü bulmuş durumda. İşten atılanlar hastane karşısında direnişlerini sürdürürken işten atılmayanlar ise iş bırakarak destek veriyorlar. Direnişe bazı sendikaların dayanışma ziyaretleri oldu.

Florance Nightingale'de yaşanan bu tensikat örgütlenme hakkı mücadelesi veren sağlık emekçilerine üç önemli gerçeği göstermiştir: Birincisi, gündemde olan özelleştirmenin uygulanması durumunda ilk sonucun sendikasızlaştırma olacağı açıkça ortaya çıkmıştır.Bu da özelleştirmeye karşı mücadelenin önemini pratikte göstermiştir. (Florance Nightingale özel bir hastanedir). İkincisi, sağlık emekçileri yıllardır mücadelesini verdikleri örgütlenme hakkını kazanmanın sadece bu hakkın yasalara geçmesiyle mümkün olmadığını, bu hakkı kullanmanın bile bir mücadele gerektirdiğini ve "bu ülkede isteyen herkes sendikalara üye olabilir" diyen tüm burjuva partilerinin ne kadar yalancı olduklarını görmüşlerdir. Üçüncüsü ise bu olayla bir hastanede de uzun süreli bir direnişin olabileceğini görmüşlerdir.

F.Nightingale direnişi bu yönleriyle sağlık emekçilerinin önümüzdeki dönemdeki mücadelelerinde ders çıkarmaları gereken bir direniştir. Sağlık emekçileri devam etmekte olan direnişe sahip çıkmalıdırlar. Burada alınacak bir yenilgi ileride kendi direnişlerine de zarar verecektir.

Derby Lastik Fabrikası'nda işçi kıyımı

Derby Lastik'te işveren fabrikayı tasfiye etme gerekçesiyle 1 Aralık'ta 154 işçinin işine son verdi. Tamamı bir yılını doldurmamış geçici işçilerdi. Ciddi bir direnme ile karşılaşmayan işveren, bu kez de 17 Aralık günü kıdemli işçilerden 101'inin işine son verdi. Üstelik kıdem tazminatlarını hemen değil de, bir yıl vade ve 4 taksitte ödeyeceğini bildirerek. Buna tepki gösteren arkadaşlarımız fabrikadan dışarı çıkmayarak direnişe geçtiler.

Bu gelişme karşısında telaşlanan işveren derhal imdadına sendika bürokratlarını çağırdı. Fabrikaya gelen Laspetkim-İş yöneticileri işçilerle yaptıkları toplantıda, "Eğer fabrikada kalırsanız bu işgale girer, işveren sizi 17. maddeden dolayı işten çıkarır, tazminatlarınızı alamazsınız" diyerek işçileri fabrikanın dışına çıkardılar. Sabah işbaşı yapmak üzere fabrikanın kapısına gelen arkadaşları daha önce oraya gelen çevik kuvvet ve sivil polisler içeriye sokmadılar. Fabrikanın kapısında direnişe geçen arkadaşlara işten atılmayanlar da katıldı. Bunun üzerine işveren ve sendika yöneticileri bir açıklama yaparak çıkış listesinde ismi olmayan işçi arkadaşların o gün ücretli izinli sayılacaklarını ve evlerine gitmelerini söylediler. Aksi halde 17. maddeye göre işten atılacakları duyuruldu. Bu duyurudan sonra çıkış listesinde adı olmayan arkadaşların hemen tamamı fabrikayı terkettiler. Diğer arkadaşlar ise direnişe ancak birkaç saat daha devam edebildiler.

İşyerinde politik bir örgütlülük ve bilincin olmayışına, sendika bürokratlarının ise işbirlikçiliğini bir kez daha göstererek işçileri arkadan hançerlemelerine bağlı olarak Derby işvereni amacına ulaşmıştı. Direniş daha başladığı yerde yenilgiye uğradı. İşçiler ihbar tazminatlarını alarak işyerini terkettiler. Sendika bürokratları ise Derby kapitalistine karşı görevlerini yerine getirmenin verdiği huzur ile işyerinden ayrıldılar. Şu anda 124 işçi ile üretimi sürdüren Derby Lastik Fabrikası, Ocak ayında tümüyle tasfiye edilecek. İkitelli'de bulunan diğer fabrikada merkezileşmeyi düşünüyor Derby kapitalisti.

Derby'den bir işçi

Kapitalist devlet soygununda bir yöntem: Vergiler

Yeni vergi yasası soygun yasasıdır

Sermaye devletinden bir soygun yasası daha... Sermaye sınıfının başbakanı Tansu Çiller "çok kazanandan çok vergi alacağız", "dar gelirli ve ücretlilerin vergi yükü hafifleyecek" demagojileri eşliğinde, yeni vergi "reform" paketini açıkladı. "Ulusa sesleniş" konuşmasında vaatler yağdırıp tehditler savuran Çiller, "ya kırk katır ya kırk satır" misali, "ya vergi ya hiper enflasyon" ikilemiyle, işçi sınıfını işsizlik ve açlıkla tehdit etti.

'94 yılında, sermaye sınıfını oldukça ciddi boyutlara ulaşan bir kaynak sorunu bekliyor. Zira iç ve dış borçların artan yüküne büyük boyutlara varan bütçe açığı da eklenmiş durumda. '93 bütçe açığı öngörülen tahminleri şimdiden % 10 aşmış bulunuyor. '94 bütçe açığının çok daha büyük oranlara varacağı ise sermaye çevreleri tarafından paylaşılan genel bir kanı. Kürdistan'da sürdürülen sömürgeci kirli savaş, ekonomik durumu kötüleştiren, bütçeyi içinden çıkılmaz hale getiren bir başka önemli etken.

Bütün göstergeler ekonominin oldukça ciddi bir mali kriz içine gireceği yönünde işaretler veriyor. Sermaye çevrelerinin son günlerdeki "milli mutabakat" çağrıları, "önlem alın" yönündeki demeçleri ekonomide yolun sonuna gelindiğini, sermaye sınıfının buradan gelen bir telaş içine girdiğini gösteriyor.

Ekonominin başta kaynak sorunu olmak üzere yüzyüze bulunduğu sorunların işçi sınıfına yeni bir saldırı anlamına geleceği açıktır. TÜSİAD Başkanı Halis Komili, daha Ağustos ayı başlarında verdiği demeçlerde, işçi sınıfına karşı yeni bir saldırıya hazırlandıklarını açıkça ifade etmişti. Sermaye sınıfı adına "acil istikrar tedbirleri alın"masını buyurmuştu. Komili, "bütçe açıklarının daha bir kontrol altına alınması, bir takım verimlilik artırıcı uygulamaların yapıl-ması"nı istiyor ve "bunların sonucunda bazı işten çıkarmalar, acı ilaç, acı reçete dediğimiz uygulama-lar maalesef olacaktır" diyordu. Demagojik vaatler ve tehditler eşliğinde yasalaştırılan yeni vergi yasası ile, sermaye sınıfının bu isteği de yerine getirilmiş oldu..

İşten çıkarmalar yasallaştırılmış, "özelleştirme operasyonları" ile bir devlet politikası haline gelmiş durumda. Zorunlu tasarruf fonu, savunma fonu vb. adlar altında işçi ve emekçi sınıflar zaten uzun yıllardır daha yoğun bir şekilde soyuluyordu. Geriye "kelle vergisi" kalmıştı. Soygun paketinin içinde bu da var. Ama adı değiştirilmiş olarak, özel tüketim vergisi biçiminde yasalaştırıldı. Böylece sermaye devleti tarafından uygulamaya konulan acı reçetenin "vergi ilacı"da böylece yürürlüğe konulmuş oldu.

Türkiye'de devlet, gelirlerinin hemen tümünü her zaman vergilerden elde etmiştir ve '94 yılında toplanması öngörülen vergi 500 trilyonu aşkındır. Ama devletin sınıf karakterinin doğal bir sonucu olarak, burjuvaziden vergi toplanmamasına da özel bir itina gösterilir. Dolayısıyla vergiler, ulusal gelirin sermaye sınıfı lehine bölüşülmesi ve burjuvaziye "teşvik kredileri", "sübvansiyon", "fon" vb. adlar altında kaynak sağlanarak yeniden dağıtımının gerçekleştiği bir mekanizmadan başka birşey değildir.

Bunun için vergilerin asıl yükünü her zaman ve değişmez bir şekilde işçi-emekçi sınıflar çeker. Sözgelimi, '80'lerin sonu "ekonomik istikrar tedbirleri" adıyla uygulanan politikalarla gelir dağılımı işçi sınıfının aleyhine, yani sermaye sınıfının lehine, bir gelişme göstermiştir. Bu politikanın doğal bir sonucu olarak, son 10 yılda, işçi sınıfının toplam gelir içindeki payı büyük oranlarda gerileyerek % 14'lerin altına düştü. Öte yandan '87'de gelir vergisinin % 37'sini veren işçiler yapılan yasal düzenlemelerle '90 yılında % 56'sını öder duruma geldiler. Ülkede bir yıl içinde yaratılan ulusal gelirin % 83'üne ise sermaye sınıfı el koyuyor.

Buna rağmen sermaye sınıfının kendi devletine bile vergi vermediği biliniyor. Birkaç yılda bir sermayedarlar için çıkarılan vergi afları ve "vergi muafiyet yasaları" da bu gerçeği gösteriyor. Türkiye'nin sermaye sınıfı için kelimenin gerçek anlamında bir "vergi cenneti" olduğunu ise söylemeye gerek yok.

Yeni vergi yasası ile işçi-emekçi sınıflardan, 1994 yılında, mevcut vergi gelirlerine ek olarak en az 125 trilyon almayı hesaplayan devlet, son birkaç yıl içinde burjuvaziye çeşitli adlar altında 118 trilyon civarında para vermiş durumda. Rantiyecilerin vergi borcu 40 trilyon, ithalatçıların ise 25 trilyondur. Sermaye sınıfının '92'de vergilendirilmeyen kazanç tutarı da 600 trilyonu aşkındır. Bu burjuva devletin sınıf karakterinin ve vergilendirmenin de sınıfsal esaslar üzerinde gerçekleştiğinin en yalın ve çıplak ifadesidir.

Öte yandan işçi sınıfı üzerindeki sömürüyü yoğunlaştırmanın en etkin yollarından biri de dolaylı vergilerdir. KDV vb. vergiler bu tür verginin bir başka adıdır. Ve KDV oranları daha geçen ay yapılan yasal düzenleme ile 2-3 puan artırılmış durumdadır. KDV oranlarındaki bu artış yeterli bulunmamış olacak ki, özel tüketim vergisi olarak adlandırılan yeni bir vergilendirme "icat edilmiş" bulunuluyor. Temel tüketim maddelerine uygulanan bu vergilendirmeler gerçek anlamda bir soygun aracıdırlar. Bir ay içinde yapılan son iki düzenleme ile işçi-emekçi sınıfların cebinden bir çırpıda 150 trilyon lira çalınmıştır.

Yalnızca bu çıplak olgulardan hareketle bile şu gerçek net bir şekilde görülüyor: Hiçbir burjuva devlette vergilendirmeler işçi sınıfı lehine düzenlenmez. Ücretli kölelik koşulları altında, sermaye egemenliği şartlarında, burjuva devlet, "çok kazananadan çok vergi" almaz. Tersine az kazanandan çok vergi alır. Dolayısı ile bu yasayla, işçi sınıfının vergi yükü hafiflemeyecektir. Yeni vergi yasası ile bunun gerçekleşebileceğine yönelik iddialar yanlızca birer demagoji. İşçi sınıfını aldatma amacına dönük karşı-devrimci birer propagandadır.

Düzen temsilcilerinin iddialarının gerçeği yansıtmadığının birkaç somut göstergesi daha var. Özel tüketim vergisiyle, yani "kelle vergisi"yle, işçi sınıfına ek bir vergi daha getirilmiş bulunuluyor. Akaryakıttan sigaraya, buzdolabından naylon poşete, meyveden suya kadar hemen birçok temel tüketim maddesi lüks sayılarak % 5 oranında özel vergilendirmeye tabi tutuluyor. Bunun otomatikman yeni bir zam anlamına geldiği, sonuçların katlanarak büyüyeceği ve işçi-emekçi sınıfların daha yoksullaşması, yaşam düzeylerinin daha da düşmesi demek olduğu açıktır. Öyle ki, tüketimi kısabileceği ve karlarının düşeceği endişesiyle sermaye çevreleri "kelle vergisi"ni "vergi terörü" olarak gördüklerini ilan ettiler. Ancak buna rağmen sermaye sınıfı vergi yasasından oldukça hoşnuttur. TOBB Başkan Vekili bu memnuniyeti, "vergi tasarısına büyük bir destek verdik"lerini belirterek ifade etmiş bulunuyor.

Yeni vergi paketiyle ücretlilerin vergi yükünün hafiflediği iddiası bir başka yönüyle de gerçek dışı ve yalandır. Gerçekte yasa ile bütün işçilerin vergi yükü hafiflemek bir yana artmıştır. Özel tüketim vergisi yanında KDV iadelerinin de kaldırılmasıyla, bütün işçilere/asgari ücretle çalışan işçilere ek bir vergi yükü daha bindirilmiştir. Bu yeni yasa ile devlet, işçilerin toplam olarak 15 trilyon liralık KDV iadelerine el koymuştur.

Ayrıca, asgari ücrete tabi olanlarla sendika ve toplusözleşme hakkından yararlanabilen işçilerin aldıkları ücretlerle sürdürdükleri yaşam, yoksulluk sınırının çok gerisindedir. Ve yeni vergi yasası ile işçi sınıfının yaşam düzeyi açlık sınırına çekilecektir. Nitekim Çiller, bir konuşmasında bu gerçeği bir başka cepheden itiraf ederek, işçilere "vergi vermez ve sorun çıkarırsanız işsiz ve aç kalırsınız" diyerek, bunu bir tehdit silahına dönüştürmüştü.

Bugün Türkiye, asgari ücretin vergiye tabi olduğu ender ülkelerden biridir. Ve milyonlarca işçi ya asgari ücretle veya bunun biraz altında/üstünde bir ücretle, sefalet ücretiyle çalışıyor. Bunun açlık demek olduğu besbellidir. Ve "çok kazanandan çok vergi" alacağız, "ücretlilerin vergi yükü hafifleyecek" iddialarının gerçekdışı olduğunun en somut kanıtlarından biri de budur.

Yeni soygun yasasıyla, götürü vergi oranları da % 150 ile % 250 arasında artırılmış bulunuyor. Ayrıca götürü usulde vergiye tabi olanların sınırı da genişletildi. Berberler, manavlar vb. küçük esnaf ile dükkanı olmayan işportacılar bile götürü usulde vergiye tabi kılındılar. Bu küçük esnafın yıkıma uğratılarak çökertilmesi anlamına geliyor.

Vergiler, kapitalizmde, sermaye devleti elinde işçi ve emekçi sınıfların ek bir biçimde sömürülmesi, mali kaynak sağlanmasının bir aracıdır. Bu, kapitalist devletin soyguncu ve asalak niteliğinin en çarpıcı görünümlerinden biridir. Ve yeni vergi yasasıyla da, vergilerin yükünü, artan bir oranda işçi sınıfı, emekçi yığınlar ve küçük esnaflar çekecektir.

Devlet soygununa bir başka örnek:

Zorunlu Tasarruf Yasası

Türk burjuva devletinin günümüzde iki temel uğraş alanı bulunuyor. Biri, yasalarla meşrulaştırılmaya çalışılan dizginsiz şiddet ve terördür. Diğeri ise, açık bir zorbalık ve dolandırıcılıkla birleşen rantiyeciliktir.

Sermaye devleti, asalak karakterinin somut bir ifadesi olarak tümüyle rantiye devlete dönüşmüştür. Sermaye sınıfının bu alandaki aracısı durumundadır. Son 13 yılda, devlet eliyle ücretlilerden sermaye sınıfına 1 katrilyon 278 trilyon lira aktarılmıştır. Bu sermaye sınıfının kar, faiz ve rantiye gelirlerinin aynı miktarda büyümesi demektir.

Ancak devletin rantiyeci ve soyguncu karakterini ortaya koyan daha güncel ve somut bir örnek var. Bundan 6 yıl önce devlet, Kamu Ortaklığı İdaresi (KOİ) aracılığıyla, işçi sınıfı ve kamu emekçilerinden zorunlu tasarruf fonu adı altında ve yasa zoruyla haraç toplamaya başladı. Fonda toplanan para 26 trilyona ulaşmış bulunuyor. Zorunlu soygunu hukuklaştıren yasaya göre, devletin, fonda en az iki yılını dolduran işçi ve memurlara, işçi-işveren-devlet "katkı"sından oluşan anapara ile ona tekabül eden faizin her yıl üçte birini ödemesi gerekiyor. Buna göre önümüzdeki aylarda, Ocak ve Şubat aylarında, KOİ'nin çalışanlara toplam 6 trilyon faiz ödemesi yapması gerekir.

Fakat tam da burada devletin soyguncu eşkiya karakteri bir kez daha ortaya çıktı. Zira geçen günlerde hükümet adına açıklama yapan Maliye Bakanı İsmet Atilla, "6 trilyonluk faiz ödemesi yapamayacak"larını, "devletin kendi payına düşeni vermeyeceği"ni ve "işçilerle işverenlerin faiz ödemelerinden vazgeçmeleri kaydıyla anaparalarını alabilecekleri"ni açıkladı. Ayrıca bir dizi bahane sıralayarak, toplam ödemenin 20 trilyon lira civarında olması gerektiğini ekledi.

Burada devletin iki sahtekarlığı var. Birincisi, kendi çıkardığı yasa ile fona yapmayı taahhüt ettiği "katkı"yı vermeyeceğini söylüyor. Bu toplam meblağın %40'ı oluyor, 10.4 trilyon lira ediyor. Böylece devlet açıkça dolandırıcılık yaparak 10 trilyon 400 milyar liranın "üstüne yatıyor." İkincisi, fonda toplanan toplam paranın 20 trilyon olduğu iddia ediliyor ki, bu 6 trilyona zorla elkoymak anlamına geliyor. Bu da gösteriyor ki, Türk sermaye devleti yalnızca rantiyeci değil, aynı zamanda sahtekar ve dolandırıcıdır.

Ama devlet zorbalığı ve soygununun kanıtladığı bir gerçek daha var. Fonlar, devletin sermaye sınıfına mali kaynak sağladığı mekanizmalardan başka bir şey değildir. 1980'lerde başlatılan "ihracata yönelik kalkınma modeli"nden sonra, çeşitli adlar altında ve geniş bir yelpazeyi kaplayan fonlar, "ekonomik istikrar tedbirleri" adıyla anılan soygun politikaları ile birlikte sermaye birikimi sağlamak, kaynak sorununu çözmek için gündeme getirildiler. Sermaye sınıfına mali kaynak sağlanması, gelir dağılımının yeniden sermayenin lehine düzenlenmesi ve dolayısıyla işçilerin yoksullaştırılması, bataklıktaki kapitalist işletmelerin kurtarılması doğrultusunda kullanıldılar. Buna son yıllarda Kürdistan'da sürdürülen sömürgeci kirli savaşın finansmanı eklendi.

Bütün fonlarda olduğu gibi zorunlu tasarruf fonunda biriken paralar da, ya sermaye sınıfına aktarılarak ya da sömürgeci savaş harcamaları olarak tüketilmiş durumda. Sözgelimi, zorunlu tasarruf fonunda biriken yalnızca 2.2 trilyon lira para var. '94 ortalarında ise 14 trilyon lira olacağı hesaplanıyor. Bu durumda devletin 26 trilyonun geriye kalan 12 trilyonunu bulamayacağı ve Temmuz '94'e ertelediği ödemeleri yapamayacağı söylenebilir. Zira ekonomi iflas ettiğine, bütçenin elle tutulur bir tarafı kalmadığına göre, geriye şu kalıyor. Yeni bir yasa ile ödemeleri ertelemek veya fonda biriken işçi paralarını vermemek. Dolayısıyla devlet, yasa zoru ile işçi ve memurdan aldığı paraları, yine yasa zoru ile vermeyecektir.

Sendikacıların bu konudaki tutumları ise tümüyle ikiyüzlüdür. 6 yıl önce işçilerden zorla alınan haraca karşı çıkmayarak onaylayanlar onlardı. Fakat devlet sahtekarlığı ve zorbalığı öylesine iğrençleşmiş ve ayyuka çıkmıştır ki, 6 yıl önce sessizce geçiştirdikleri soyguna, bugünlerde, "kuşkularımız bizleri haklı çıkardı", "paralarımız gaspedildi", "kesinlikle karşıyız" demek zorunluluğu gördüler. Bu suç ortaklığını gizleme telaşıdır. Zira devlet zorbalığı oldukça aleni ve pervasızdır. Sendika bürokratlarını ikiyüzlü demeçler vermeye ve sahte çıkışlar yapmaya zorlayan da budur. Suç ortaklığının işçiler tarafından görüleceğinden ve doğacak tepkilerden korkmaktadırlar.

Engeller aşılmak içindir

Zorlu döneme hazırlıklı girmek, karşılaşılacak güçlükleri göğüslemek için tayin edici bir öneme sahiptir. Hazırlık, ideolojik, politik ve örgütsel alanları kapsamak durumundadır.

İzmir örgütü olarak yaptığımız toplantıda dönemin siyasal özelliklerini ve üzerimize düşen devrimci görevleri tartıştık. Bütün yoldaşlar, *Ekim*'in 85. sayısındaki *Zorlu Döneme Hazırlık* başyazısının vurgularına değindi. Bu çerçevede politik ve örgütsel sorunlarımızı ortaya koyduk. Yakın geleceğe ilişkin hedefler tespit ettik ve örgütsel düzenlemeler yaptık.

İdeolojik netlik zorlu döneme hazırlığın tayin edici bir halkasıdır. EKİM'in bu alandaki üstünlüğü ve yol göstericiliği tartışmasızdır. Dönemin siyasal sorunları ve devrimci görevler alanında tam bir kafa açıklığına sahip olmamız, politik ve örgütsel yaşamda karşılaşılabilecek güçlüklerin üstesinden gelmek için kuvvet merkezimiz olacaktır.

Yakın geçmişte 12 Eylül yenilgisi, yeni ve zorlu bir döneme hazırlıksız yakalanmanın ne gibi sonuçlar doğurabileceğini göstermek açısından öğreticidir. Kapitalist sistem girdiği her yeni bunalım döneminde egemenliğini sürdürebilmek için yeni taktikler geliştirmekte; cunta ya da parlamenter biçimle olsun, daha fazla şiddet ve terörden başka bir çözüm üretememektedir.

Faşist diktatörlük, Türkiye burjuvazisinin temel hükmetme biçimidir. Bu gerçeği görmeyenler veya eklektik bir tarzda kabul etmekle birlikte, mücadelede buna uygun araç ve yöntemler geliştirmeyenler, olağan dönemlerde sosyal reformcu, zor günlerde ise tasfiyeci ve teslimiyetçi olmaktan kurtulamamaktadırlar.

Bizim görevimiz sadece kendi örgütümüzü ve yakın çeperimizi döneme ilişkin uyarmak ve hazırlamak değil, bir bütün olarak sınıf hareketini ve devrimci hareketi etkilemek ve düzenin karşısına dikmektir. EKİM, kendisiyle sınırlı olmaksızın siyasal gelişmeleri yakından izledi. Geleceği gördü, yerinde ve zamanında uyarılarda bulundu. Ancak dışımızdaki örgütler uyarılarımız karşısında anlamsız bir direnç gösterdiler. "Doğru söylüyorlar ama kendileri ne yapıyorlar"!... EKİM'e yönelik eleştirilerin odak noktası oldu. Burada EKİM'le ilgili bir oportünizm arayışından ziyade, -ki bu kolay değildir- küçümseme mantığı vardır.

Evet, siyasal gelişmeler EKİM'in öngörülerini doğruladı. Tasfiyeciliğin ve siyasal polisin saldırılarını başarıyla göğüsledikten sonra EKİM, yeni ve zorlu mücadele dönemine hazırlanırken, O'nu küçümseme gayretkeşliği ile vakit geçirenler gelinen noktada çözümsüzlük içindedirler.

Baskının yoğunlaşması bir yandan da doğal ayıklanmayı hızlandırıyor. Zorlu dönemler komünist devrimcileri öne çıkarıyor. Bütün yoldaşlarımız en zor koşullarda bile pratik adımlar atabilecek bilince, yeteneğe, esnekliğe ve yaratıcılığa sahip olabilmelidir. Sağlam devrimcilerden oluşan bir örgüt yaratmak sorumluluğu ile karşı karşıyayız.

Yeni bir zorlu döneme girerken işçi, emekçi ve genç devrimcilerin saflarımıza yönelmesi bizim için moral ve güç kaynağıdır. Doğal olarak deneyimsiz ve yeterli eğitimden yoksun olan bu güçleri eğitmek ve örgütlemek bizim görevimizdir. Kendi içlerinde uyumlu, müdahalede kararlı bir önderlikle gerek siyasal, gerekse örgütsel alanlarda üstesinden gelinemeyecek bir sorun yoktur.

Örgütümüz, döneme ilişkin siyasal sloganları içeren (100 büyük ve 200 küçük) EKİM afişini başarıyla tamamladı ve yeni afiş talep etti. Bu sayı bir kampanya döneminde İzmir'de kullanılan en büyük rakamdır. Önceden saptanan hedefler, fabrika çevreleri, işçi ve emekçi semtleri ve merkezi yerlerdir. Çalışmaya katılan militanlar hemen tümüyle yeni güçlerden oluşmaktadır. Bu başarı yoldaşlarımızın moralini yükseltmekle ve örgüte olan güvenlerini pekiştirmekle kalmadı; eski dönem çalışma tarzından, siyasal polis saldırılarından ve tasfiyeci tahribattan dolayı geriye düşen devrimcilerin de yeniden EKİM'e güven duymalarını sağladı. Siyasal faaliyette illegal araç ve yöntemler kullanma geleneğinin son derece kısır olduğu İzmir'de yaptığımız çalışmalar, dışımızdaki devrimci kişi ve örgütlerin sempatisini ve övgüsünü kazandı.

Örgütümüz, bu çalışma temposunu en zor şartlarda bile sürdürebilmek için gerekli tedbirleri alacaktır.

Sınıf içindeki güçlerimiz henüz çok yeni ve yetersizdir. Sınıf hareketini içten izlemek, zayıflıklarını ve güçlü yönlerini kavramak ve müdahale etmek noktasında henüz yeterli değiliz. Yakın gelecekte bu açığı kapatmak için bütün güçlerimizi harekete geçireceğiz.

Zorlu günlerde düşman saldırılarından korunabilmenin ve mücadeleyi yükseltebilmenin gereklerinden biri ilkeli ve disiplinli bir örgüt yaşamıysa, diğeri, işçi ve emekçi kitleleriyle kaynaşarak onların içinde eriyebilmektir. Her yoldaşımız, örgüt disiplin ve ilkelerine zarar vermeksizin kitlelerle canlı bağlar kurabilmeli, onlara örgütlü mücadelenin gücünü taşıyabilmeli ve gerçek kitle önderleri olabilmelidir. Bu bakış doğrultusunda atılacak adımlar örgütün kitle desteğini kazanmasını da sağlayacak, EKİM için "dar bir kadro örgütü" tanımlaması geride kalacaktır. Ancak işçi ve emekçi kitlelerin sempatisini ve desteğini kazanmış, sermaye düzenine karşı müca-delede ustalaşmış komünist devrimcilerden oluşan bir örgüt devrimci sınıf partisinin önceli olmayı hakedebilir.

Randevu trafiğini azaltmak, verimli bir çalışmanın yapılabilmesi ve düşman saldırılarının boşa çıkarılabilmesi için zorunludur. Ancak amatör çevre üyeleri birbirini sık görme, kendi dışında olup bitenleri merak etme ve önüne gelenle dertleşme ihtiyacı duyarlar.

İl örgütümüz periyodik olarak toplanacak, çalışmaları değerlendirecek, yönlendirecek; her organ ve yoldaşın görevlerini somutlayacaktır. Kendi ilişkilerinden başlamak üzere randevu trafiğini azaltacak; alt organların ve ilişkilerin devrimci inisiyatifini güçlendirecektir. Böylece çevre ve kitle ilişkilerine ayrılacak zaman da artacaktır. Tüm il örgütü soruna bu çerçevede bakabilmeli, her sıkıntıya düştüğünde arkaya ya da sağa-sola değil, ileriye bakmayı, olanak yaratmayı ve çözüm üretmeyi yaşam biçimi haline getirebilmelidir.

Her şart altında kullanılabilecek teknik altyapı organizasyonu olmadan kesintisiz ve etkin bir siyasal mücadele yürütmek olanaksızdır. Teknik kurumlaşmanın ilk adımı bu görevi üstlenebilecek ilkeli ve becerikli kadrolar yaratmaktır. Bu alanda da işin başındayız. Şimdiye kadar merkezi olanaklardan yararlandık. Bu durum her şeyi üstten ve hazır bekleme alışkanlığını da beraberinde getiriyor. Bu alışkanlık yaratıcı düşünceyi de engelliyor. Örgütün gereksinmeleri sadece "ilgililerin" veya bunları kendine sorun edenlerin değil, bütün neferlerin yaratıcı katılımıyla karşılanabilir.

"Daha fazla örgütlenmek, aynı zamanda daha fazla gazete dağıtmakla mümkündür!" Bu slogan geldiğimiz noktada en az gazete dağıtan birimimiz tarafından ortaya atılmıştır. Kavrayış yönünden bir sıçramayı ifade eden bu sloganın gereklerini yerine getirmekse ilgili birim dahil tüm yoldaşların görevidir. Gazete dağıtım sayımız geçmiş dönemin en üst rakamına ulaşmış ve 86. sayıdan itibaren aşmıştır. Hedef, dağıtım sayısını 6 ay içinde beşe katlamaktır. Politikleşmiş bütün kesimlere gazetemiz ulaşabilmelidir. Gazete, okurlarıyla örgüt arasındaki köprüdür. Özellikle işçi ve emekçilere elden ulaştırmak, düzenli, illegal merkezi yayının önemini kavratmak, günümüz koşullarında daha fazla önem taşımaktadır.

Gazetenin etkili olabilmesi ve ihtiyaç haline gelebilmesi için kaynağını bizzat okurlarından alan ve onlar tarafından yazılan haber, yorum ve siyasal değerlendirmeler içerebilmelidir. Bu ise, örgütlü yoldaşlarımızın sadece gazeteyi dağıtmak ve okunmasını sağlamakla değil, aynı zamanda düzenli olarak yazmak ve yazdırmakla da yükümlü olmaları demektir. Bütün yoldaşlarımız gazeteyi iyi okumalı, mesajlarını doğru anlamalı ve çevrelerine anlatabilmelidir. Merkezi illegal yayının gereksizliği ya da önemsizliği tasfiyecilik ortamında kabul gören bir anlayıştır. Düzen ve devrim güçleri arasındaki çatışmanın yoğunlaştığı günümüz koşullarında ise, samimi devrimciler ve öncü işçiler illegal devrimci bir gazetenin zorunluluğunu gitgide daha kolay kavrayacaklardır.

EKİM'e yazma konusunda üzerimize düşen görevleri yerine getirdiğimiz söylenemez. Böylesi bir dönemde yazacak konu bulmakta güçlük çekenler, kalemlerini kullanacak zaman bulamayacaklardır. "Nasıl olsa gazetede yeterince yazı var", "bize yazmak için konu (veya gerek) kalmıyor" vb. mazeretlerle yazma görevi savsaklanamaz. "Kendi yazdığını beğenmemek" gibi garip sıkıntılardan kurtulmak gerekiyor artık... Çalışmadan öğrenilmez! Bu bir yaşam kuralıdır. Okumayan, düşünmeyen, siyasal gelişmeleri yakından izlemeyen elbetteki yazamaz.

Ekonomik olarak sıkıntı içinde olduğumuz biliniyor, yaşanıyor. Fedakarlık, varolan kaynakları "idareli" kullanmaktan çok, yeter miktarda kaynak yaratma alanında yapılmalıdır. Miktarı az olan bağış veya aidatlar önemsenmiyor. Elden dağıtılan gazetelerin parası henüz yeterince toplanmıyor. Örgütümüze düzenli bağış veya aidat veren yoldaşlar, kendi görevlerini yerine getirmekle yetinmemeli, her aşamada gereksinmelerin arttığının bilincinde olarak, daha etkin ve yaygın kaynak yaratmak için seferber olmalıdırlar.

İzmir'de genel teorik düzey oldukça geridir. Marksist diyalektik materyalist yöntemi asgari olarak kavramadan, leninist örgütlenme ilke ve

normlarını öğrenmeden, EKİM'in ideolojik çizgisinin de anlaşılamadığını görüyoruz. Bu nedenle teorik eğitime önem veriyoruz. Bu güne kadar varolan birimlerde sorumluların inisiyatifiyle yürütülen teorik eğitim faaliyeti, bundan sonra merkezi önderliğin de yönlendirmesiyle İl Örgütümüz tarafından sürdürülecektir. Bu tür çalışmalar uygunsuz yer ve koşullarda yapılamaz. Teorik eğitim dahil, kapsamlı birim çalışması için, sağlıklı yerlerde, düzenli toplantılar yapılması şarttır. Sağlıklı toplantı yerleri bulma görevi ertelenmemeli ve bu nedenle çalışmalar aksatılmamalıdır.

İhtilalci kişiliğe sahip olmayan öğeler sınıf örgütünün saflarında tutunamazlar. Çelişkilerin yoğunlaşmasına paralel olarak bütün yoldaşlar kendi yaşamlarını devrimci savaşımın gereklerine uygun olarak örgütleyebilmelidirler. Devrimci mücadele sadece burjuvaziye karşı değil, düzenin bir uzantısı olan yerleşik aile kurumuna karşı da yürütülmelidir. Kapitalizm işçi ve emekçileri binbir yoldan kendine bağlıyor. Bu zincirleri kırmadan, düzen sınırları içindeki yaşam biçiminin dışına çıkmayı göze almadan "zor günlerin devrimcisi" olunamaz.

Düşmanın gücünü küçümsememek , fakat buna rağmen mücadelede tereddütsüz olmak zorundayız. Siyasal mücadelede ustalaşmak, her şart altında mücadeleyi yükseltecek taktiklerin üretilebilmesinin kendisidir.

EKİM, siyasal polisin ilk ciddi saldırısını başarıyla göğüslemiştir. Bu geleneği sürdürmek, önce düşman saldırılarından korunmak için tedbiri elden bırakmamak; yakalanma durumunda ise irademizle ve bedenimizle düşmanın önüne set çekmek, hiç aklımızdan çıkarmayacağımız devrimci görevimizdir.

Yoğun bir saldırıyla güçlerimizin büyük bir bölümü etkisiz hale getirilse bile, dışarda kalan yoldaşlar en kısa zamanda örgütle bağlantı kurmanın yollarını aramalı ve faaliyeti sürdürmek için çaba harcamalıdırlar.

Savaşacağız ve ne olursa olsun kazanacağız!

EKİM İzmir Örgütü

1 Aralık 1993

İhtilalci/düzen dışı bir faaliyet

I. Genel Konferans'ın hemen öncesinden Olağanüstü Konferans dönemine kadar sürekli bir pratik faaliyetin içinde olduk. Geçmiş pratiğimiz son derece amatörceydi. Bugün ise çok daha disiplinli, sistemli ve bilinçli bir pratik faaliyet içindeyiz. İki dönem arasındaki farkı açıkça görüyoruz.

Yürüttüğümüz faaliyetin her dönem MYO'ya yazılması gerekiyor. Biz de özellikle bölgemizdeki son dönem faaliyetlerini yazmak istiyoruz. Neden?

Bugün ihtilalcilikten, devrim partisi olmaktan sözeden bir çok grup artık illegal/düzen dışı bir politik-pratik faaliyetten tümüyle vazgeçmişlerdir. Bunların örgütsel faaliyeti sadece bir yasal dergi çıkarmaktan ibaret hale gelmiştir.

Oysa *Ekim*'in 84. sayısındaki başyazıda da dikkat çekildiği gibi, burjuvazi darbeden vb, sözetmektedir. Öte yandan bugün kapatılma davası açılmayan dergi ve demokratik kitle örgütü kalmamış bulunuyor. Bu koşullarda legalizmin sorgulanmaması körlüktür. "Artık darbe yapılamaz" diyen bu çevrelere şunu sormak lazım; kimden güvence aldınız?

Bunlardan kimisi Dersim'de Kürt devrimci hareketini hain ilan etmenin ve ona karşı cephe açmanın hazırlığı içindedir. Kimisi burjuvalaşarak devrimcilerin karşısına dikiliyor ve bir sendika patronu gibi proleter devrimcilerin konuşmasını engellemeye kalkışıyor. Bir diğeri ise EKİM bir "aydın çevresidir" türünden ukalaca sözlerle afiş asma işinden bile kaçıyor. Fakat EKİM işçi sınıfına bildirilerle, afişlerle, broşürlerle ulaşmaya, onunla fiilen temas kurmaya, sınıfı örgütlemeye ve bunda mesafe almaya çalışıyor, başarılı da oluyor.

Haksızlık etmek istemiyoruz. Ancak son bir iki yıldır illegal alanda afiş, bildiri, yayın organı, pullama türünden hiçbir pratik faaliyetin şu ya da bu örgüt tarafından yürütüldüğüne tanık olmuyoruz. Bu yaşanan tasfiyeci sürecin doğrudan bir sonucudur.

İzmirli Ekinciler olarak tasfiyecilerin tasfiyesinin ardından yeni bir politik-pratik faaliyet dönemine başlamış bulunuyoruz. Newroz'la başlayan 1 Mayıs'la devam eden dönemde yoğun bir faaliyet örgütledik. Ayrıca özelleştirmeleri ve son siyasal saldırıları teşhir eden afiş ve pullar yaptık. Yanısıra fabrikalara yönelik olarak elden bildiri ve broşürler dağıttık. Son dönemde de değişik ve çarpıcı şiarların yeraldığı afişleri özellikle fabrika çevreleri ile işçi ve emekçilerin yoğun olduğu semtlere yapmaktayız.

Devrim ve sosyalizm iddiası taşıyanlar, ihtilalci/düzendışı bir politika pratiğinde ısrarlı olmak zorundadırlar. Tüm gücümüzle bunun için çalışacağız.

Serhat/İZMİR

Hain sendika bürokratları işçilere yeni tuzaklar hazırlıyor

TÜRK-İŞ'in sözde "işçi partisi"

Sermaye düzeni, tarihinin zor dönemlerini yaşıyor. Her yönden büyük bir tıkanıklık ve açmaz içinde. Bir yandan, sürekli "şu zamana kadar bitireceğim" dediği ve bitmek bir yana her geçen gün sürekli yeni mevziler kazanan Kürt özgürlük mücadelesi; diğer yandan ise, düzenden memnuniyetsizliği gün geçtikçe artan ve mevzi de olsa bunu yaptığı eylemlerle açığa vuran işçi ve emekçi hareketi... Bu kesimlerin tepkilerini düzen kanallarına akıtmada bir süre ve bir ölçüde başarılı olan SHP, bu görevini bugün artık yapamıyor. Düzenin sıkışmışlığı bu partiyi de kısa sürede umut olmaktan çıkardı. CHP zaten hiç bir zaman umut olamadı. Bu durum burjuvazi için büyük bir tehlike arzediyor. Bunun farkında olan burjuvazi, baskı ve terörün dozunu artırırken, aynı zamanda bu kesimleri tekrar düzene bağlayabilecek yeni alternatifler yaratmaya çalışıyor. Bu amaçla Kürt halkı için Kürt reformistlerine kurdurulacak bir "Kürt partisi" (ehlileşmesi durumunda DEP düşünülüyor), işçi sınıfı ve emekçiler için ise sendika ağalarına kurdurulacak bir sözde "işçi partisi" fikri gündeme sokuluyor.

İlk olarak Türk-İş 16. Genel Kurulu'nda ortaya atılan "işçi partisi" fikri, geçtiğimiz günlerde İzmir'de yapılan Türk-İş Kurultayı'nda B.Meral tarafından tekrar gündeme getirildi. B.Meral, kurultaydaki konuşmasında, işçi sınıfının kendi partisini kurması gerektiğini belirterek, *"İşçiler gözlerini Meclise dikmelidir. Sizin yeriniz Meclis olmalıdır"*, diyor. Bu sözleriyle bir yandan sermaye düzeninin ahırı olan Meclisi hala umut olarak gösterirken, diğer yandan da burjuva partilerinden umudunu kesen ve önderlik arayışı içinde olan işçi sınıfına sözde bir "işçi partisi"ni sahte bir alternatif olarak sunuyor. Bu aslında sermaye düzeninin Türk-İş'e yüklediği yeni bir misyondur. Bu, burjuvazinin, sınıfın düzen kanalları dışına, mücadeleye akmasını engellemek için yeni bir barikat örme çabasıdır. Bunun temel nedeni sosyal-demokrasinin yıpranmışlığı ve tükenmişliğidir.

Bugünün toplumsal hareketliliğinde odak rol artık tartışmasız bir şekilde işçi sınıfına geçmiştir. Her ne kadar işçi sınıfı halen burjuvazinin güçlü ideolojik etkisi altındaysa da, keskinleşen mücadele süreci içerisinde bu etki giderek zayıflamaktadır. Bu ise klasik burjuva solun etki gücünü sınırlayan bir olgudur. Öyle ki SHP lideri işçilerin tepkisi nedeniyle davetli olduğu İzmir Kurultayı'na katılamıyor bile. İşte "işçi partisi" tartışması doğan bu boşluğu doldurmak içindir.

Sermaye düzeninin Türk-İş'e kurdurtacağı bir "işçi partisi" sınıf için bir "alternatif" olabilir mi?. Sınıfın ekonomik taleplerine bile duyarsız kalan Türk-İş'in ağalarının kuracağı bir partiden sınıfın siyasi talepleri için mücadele vermesini beklemek olacak şey değildir. Türk-İş'in hain ağalarını iyi tanıyan işçi ve emekçilerin böyle bir "parti"ye umut bağlamaları için hiçbir sebep yoktur. İşçi sınıfı ve emekçiler kendi partilerine ancak bu engeli aşarak, parçalayarak ve komünistlerle buluşarak ulaşabilirler.

Komünistler, burjuvazinin Türk-İş eliyle veya başka şekilde işçi ve emekçilerin önüne süreceği "işçi partisi" türü girişimleri teşhir ederken, aynı zamanda komünistlere özgü bir bilinç ve misyonla görevlerine sahip çıkmalıdırlar. Bugün işçi sınıfının önderlik arayışına sosyalizm cephesinden cevap vermek en acil sorundur.

Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi

EKSEN YAYINCILIK

Tüm Sağlık-Sen Temsilciler Kurulu toplandı

Yönetememe krizi ve politikasızlık Tüm Sağlık-Sen yönetimini, tabandan kopmaya, tabanın söz ve karar hakkını inkara ve sosyalistlerin propaganda faaliyetlerini engellemeye, hatta karalamaya kadar götürmüştür.

Genel Merkez Temsilciler Kurulu (GMTK) toplantısı işte tüm bu etkenlerin olgunlaştığı bir ortamda gerçekleşti. GMTK sendikanın genel politikalarını tartışan, karara bağlayan ve yönetim kurulunu bu kararları uygulamakla görevlendiren bir organdır. Sendikanın genel kuruldan sonra en yetkili organıdır. Ancak Tüm Sağlık-Sen yönetimi bu organın yetkilerinden rahatsız olmuş olacak ki, tüzüğün ilgili maddesine rağmen genel sekreteri şu açıklamayı yapabiliyor: "GMTK karar organı değildir". Bu açıklama genel merkez yönetimini tek karar mekanizması olarak meşrulaştırma ince hesabına yöneliktir. Tabanın söz ve karar hakkını ihlale yönelik bir girişimdir.

Sessiz ve sönük geçen bu toplantıda merkez yöneticilerinin önümüzdeki sürece yönelik hiçbir öneri sunmamaları ve sadece eleştiriler karşısında kendilerini savunmakla yetinmeleri dikkat çekicidir. Kürt ulusal sorunu konusunda ürkek, anti-terör yasası konusunda kendiliğindenci, sendikalar yasası konusunda kuyrukçu, demokrasi kurultayı konusunda ise çelişkili açıklamaları ve yerel seçimlerle ilgili olarak görüş beyan etmeme yönelimine girmeleri, Tüm Sağlık-Sen yöneticilerinin "mücadele" tercihi konusunda fikir veriyor olsa gerek. Zaten GMTK toplantısında bu tercihlerini kendileri de tasdiklemek; yetersizliklerini, politikasızlıklarını, durgunluklarını ve üretemez duruma geldiklerini kabul etmek durumunda kalmışlardır. Kabul etmedikleri tek şey ise, tüm bu açmazlar ve yetersizlikler konusunda Sosyalist Sağlık Çalışanları'nın eleştirileri ve talepleridir. Bizlerin sendikadaki bu açmazları, yetersizlikleri açıklayan ve eleştiren bildirilerimiz ve yukarıda belirtilen konularda "radikal ve uçta" olan politikalarımızdır.

Sosyalist Sağlık Çalışanları olarak GMTK toplantısına sunmaya çalıştığımız genel durum, genel merkez yönetiminin bu dramatik durumudur. Bu durumdaki bir yönetimden sorunların çözümüne yönelik çözüm önerileri üretmesini beklemek elbetteki hayalcilik olacaktı. Yapılması gereken en doğru şey ise GMTK nezdinde bu yönetimi istifaya çağırıp, olağanüstü genel kurula gitme çağrısı yapmaktı.İşte bizler de bunu yaptık. İlkelerimizden taviz vermeden sendika bürokratlarına ve sermaye devletine karşı mücadelemize devam edeceğimizi ve "radikal ve uçta" politikalarımızı sonuna kadar savunacağımızı söyledik.

E. SEZER

BİR OLAY VE DERSLERİ

İstanbul'un kalabalık bir yerinde sol bir gazetenin satışını yapan gençlerin etrafındaki kalabalığı görünce yaklaştım. Sivil polisler satış yaparken bağırmamaları gerektiğini, belediyenin bağırarak satışı yasakladığını, aksi halde satış yaptırtmayacaklarını söylüyorlardı. Gençler ise birkaç aydır bu şekilde satış yaptıklarını ve kimsenin bir şey demediğini söylediler. Kalabalığın arasından „ne yasağı, herkes satıyor" gibi sesler yükseldi. Olaya müdahale etme ihtiyacı duydum. Böyle bir yasağın olmadığını belirttim. Polisler "gel de karakolda onları destekle" dediler. Her yerde destekleyebileceğimi söyledim. Kalabalıktan da beni destekleyici sesler çıkması üzerine, "bağırmadan satın" diyerek gitmeye yöneldiler. Satıcılar "biz böyle satıyoruz" deyince, satıcıları karakola davet ettiler. İşte olumsuzluk burada doğdu. Halkın içinde haklarını savunmayı tercih etmeyip karakola gittiler.

Satıcıların halkın da desteğini almış olmalarına rağmen, bu ortamı değerlendirmeyip karakola gitmelerini olumsuzluk olarak değerlendiriyorum. Devrimciler bu olaydan şu dersleri çıkarmalıdır:

* Kitle çalışmasında karşılaşabilecekleri böylesi durumlarda göstermeleri gereken tavrı önceden planlamalıdırlar.

* Kitlenin içinde gösterecekleri direnişin en etkin propaganda olacağını unutmamalıdırlar. İşkenceyi ve gözaltını göze alarak kendi iradeleriyle karakola gitmemelidirler.

* Yapılan işin yasal durumu ve polisin yetkisi bilinmelidir.(Bu olay zabıtayı ilgilendirmektedir.)

Unutmayalım ki kendi hakkını savunamayanlar, işçi sınıfının ve emekçilerin haklarını savunacağına kimseyi inandıramazlar.

S. DEMİR / İstanbul

Filipinler Komünist Partisi'nin 25. yıldönümü

Filipinler Komünist Partisi'nin (FKP) kuruluşunun 25. yıldönümü kutlama etkinliklerine, FKP-MK'dan aldığı davet üzerine EKİM'i temsilen bir heyet de katıldı. Sıcak bir atmosferde geçen kutlama katılan grup ve partilerin mesajlarını okumasıyla başladı. Ardından UDC Başkan Yardımcısı Luis Jalandoni, 1992'de FKP-MK'nın 10. Plenumu'nda başlattığı "yenilenme hareketi"nin pratik sonuçlarından sözetti. Onu FKP'nin kurucusu ve önderi Jose Maria Sison'un yenilenme hareketinin nedenleri, amacı ve sonuçları üzerine konuşması izledi. FKP gibi güçlü bir partide bile tasfiyeciliğin boy vermesinin pekala mümkün olabildiğini belirtti.Parti üyelerinin %40'ının küçük-burjuva unsurlardan oluşmasının bu durumun ortaya çıkmasında önemli bir etken olduğunu söyledi. Savaşı bırakarak parlamenter yolu benimseyen reformistler ile kitle çalışmasını önemsemeyen "sol" oportünist unsurların partide derin yaralar açtığını, ancak bu unsurların parti dışına atıldığını belirtti.

Yenilenme hareketi öncelikle tüm partililerin yoğun bir teorik eğitim sürecinden geçmesini amaçlıyor. Parti böylelikle gücünü daha da pekiştirmeyi hedefliyor. Devrimci çizgiden sapmalara karşı da tavır alarak, bu doğrultuda bir dizi kararlar almış bulunuyor.

Konukların sorularıyla katıldıkları tartışma toplantısı dünya komünist hareketi ile Filipinli komünistlerin sorunlarının tartışıldığı bir ortama dönüştü. FKP Politbürosu'nu kastederek "Biz aslında yüksek eğitim almış insanlarız, ama bu iyi bir eğitim aldığımız anlamına gelmez" diyen Sison, dünya komünist hareketinin bugün yaşadığı ideolojik bunalıma da vurgu yaptı. 3-5 yıl sonra dünya proletaryasının mücadelesini yeniden yükselteceğini belirten Sison, Filipinler Devrimi'nin yalnız kalacağına inanmadığını da sözlerine ekledi.Kutlamanın sonunda kızıl bayraklar dalgalandırırken, hep bir ağızdan enternasyonal söylendi.

EKİM Merkez Komitesi'nin mesajı

Sevgili yoldaşlar,

Filipinler Komünist Partisi'nin yeniden kuruluşunun 25. yıldönümünü devrimci yoldaşlık duygularıyla selamlıyoruz.

Devrimci bir partinin koyu bir diktatörlük rejiminde birkaç onyıl ayakta kalmayı başarması kendi başına önemli bir olaydır. Fakat siz bunun çok çok ötesine geçtiniz. Bu 25 yıla büyük başarılar sığdırdınız. Bir avuç kadroyla başladınız. Bugün milyonları etkileyen bir parti haline geldiniz. Devrimci halk ordusu sayesinde Filipinler kırına devrimci iktidarı yaydınız. Bu nedenle dünyanın dört bir yanındaki devrimcilerin haklı ilgisini, desteğini ve sempatisini kazandınız. Özellikle bugün, yeryüzünde yeni dünya düzeninin hüküm sürdüğü bir sırada, Filipinler Devrimi'nin ulaştığı gelişme düzeyi, dünya devrim cephesi için büyük bir güç ve moral kaynağıdır. Bu biz Kürt ve Türk komünistleri için de böyledir.

Kuşkusuz başarınız rastlantı değildir. Filipinler Komünist Partisi, bunu, modern revizyonizmin devrime ihanet çizgisini reddetmeye, devrim çizgisini kararlılıkla savunmaya, devrimci mücadele çizgisinde ısrara borçludur. Kitlelerin devrimci enerjisine ve mücadele yeteneklerine güvenmesine borçludur.

Modern revizyonizmin ihanet çizgisi çöktü. Utanç verici bir biçimde tarihe karıştı. Devrim çizgisi yaşıyor ve başarıyla ilerliyor.Filipinler örneğinde sizin kanıtladığınız gibi.

Emperyalizmin, dünya gericiliğinin bugünkü sevinci geçicidir. Yeryüzünün dört bir yanında yeni mücadele odakları oluşuyor. Komünistler ve devrimciler güçlerini ve geride kalan tarihsel dönemin deneyimlerini toparlamaya çalışıyorlar. Böylece yeni bir devrimci atılımın koşullarını yaratmaya çalışıyorlar. Dünya kapitalist sisteminin içinde bulunduğu bugünkü bunalım bu atılım için son derece uygun objektif koşullar yaratıyor. Yeter ki komünistler bu koşulları değerlendirmesini bilsinler. Yeter ki onlar, devrime karşı birleşmiş dünya gericiliği karşısında, devrimin ve sosyalizmin dünya çapındaki birleşik devrimci gücünü yaratabilsinler.

Partinizin yeniden kuruluşunun 25. yıldönümünü bu duygu ve düşüncelerle kutluyor, sizlere Türk ve Kürt komünistlerinin en içten selamlarını iletiyoruz.

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

EKİM Merkez Komitesi

Rusya'da seçim sonuçları

Rusya'da seçim sonuçları alındı. Ultra liberalizm ilk büyük politik meyvasını Moskova'da verdi. Jirinovski'nin başını çektiği Rus faşistlerinin başarısı sözkonusu seçimlerin en dikkate değer yönü. Boris Yeltsin'i destekleyenler üzerinde soğuk bir duş etkisi yaratan bu Rus faşist rönesansının dayanakları nelerdir? Bu gelişme nasıl değerlendirilmelidir?

Rusya'daki son halk oylamasının sonucu '93 yılının önemli politik gelişmelerinden biridir. Rus faşistlerinin seçim başarısı, her ne kadar tali açıklamalarla bayağılaştırılmaya çalışılıyorsa da '30'lu yılların Almanyasına paralel bir benzerlik taşıyor.

Jirinovski'nin yürüttüğü popülist demagojik seçim kampanyasının seçim sonuçları üzerindeki etkisi ikincildir. Rus halkı adeta objektif olarak faşistlere oy vermeye zorlanmıştır. Bu nedenle sonuçlar şaşırtıcı olmaktan uzaktırlar.

Bunun bir çok nedeni vardır. Sovyet halkının görkemli tarihine kara çalınmıştır. Ekim Devriminin yüzyılın başında dünya halklarının geleceği için açtığı tarihsel çığıra, oynadığı misyona tek çırpıda kalem çekilmiştir. Sovyet halkının paha biçilmez fedakarlıklarla elde ettiği ve bir dönemler dünya halklarının referans kaynağı olan kazanımlarına saldırılmış, yok sayılmıştır. Bunun Sovyet halkı üzerinde yaratacağı etkiyi tahmin etmek güç değildir.

Düne kadar dünyaya nüfuz eden, uluslararası politikanın gündemini belirleyen bu dev ülkenin adeta ameliyat masasına yatırılmış olmasının onur kırıcı etkisi küçümsenemez.

Bu onur kırıcı uygulamalara paralel olarak, emperyalizm, uluslararası mali kurumları aracılığıyla Rusya'ya ultra liberalizmi tek ekonomik seçenek olarak dayattı. Bu ekonomik politikaya engel olan veya potansiyel olarak muhalif konumda bulunan tüm güçler şiddet kullanılarak ezildiler.

Sonuçta Rus halkı sefalet içinde yaşıyor, açlık sıkıntısı çekiyor. Toplumun %90'ı asgari ihtiyaçlarını temin etmekte zorluk çekiyor.

İşte bu koşullarda Rus halkına ultra liberalizmi uygulamak üzere tercih yapabilecekleri iki politik güç sunuldu.

Bu güçlerden birincisi Boris Yeltsin'in temsil ettiği, ipliği pazara çıkmış, ülkenin zenginliklerini ve toplumun kazanımlarını uluslararası tekellere pazarlamak dışında bir fonksiyonu olmayan liberallerden oluşan güçtür.

İkincisi ise emperyalizmin şimdilik gözde tuttuğu Yeltsin ekibine şu veya bu şekilde muhalif olabilecek, ama onu doğrudan ve hemen tehdit edemeyecek, fakat aynı politik yelpazede yeralan dağınık bir akım. Seçimlerde bu rolü oynamayı üstlenmiş bir kaç grup suni olarak örgütlenmişti.

Rusya'nın özgün koşulları Yeltsin ekibine karşı soldan bir muhalefetin gelişmesini ve toplumsal hoşnutsuzluğu kendi politik potasına kanalize etmesini bir çok etkenden dolayı şu an olanaksız kılıyor. Bu olanaksızlık yakın geçmişin olumsuz mirasından kaynaklanıyor.

Rusya'da komünist bir alternatifin yeni bir oluşum süreciden geçmesi gerekiyor. Zira yaşanan hezimetten sonra komünistlerin yeniden alternatif olmaları kolay değildir. Kaldı ki, son dönemde yoğunlaştırılan şiddet politikası esas olarak böyle bir alternatifin oluşumunu engellemeye yöneliktir ve şimdilik önemli ölçüde başarılı olmuştur.

Bu demektir ki, Yeltsin'e alternatif olma kapısı sadece faşistlere açık tutuldu. Jirinovski'nin gösterdiği başarı ancak böyle bir düzlemde irdelendiğinde kavranabilir. Faşistlerin kitle taleplerini, ulusal duyguları, toplumsal muhalefeti kullanmaları ve bunu kendilerine politik bir desteğe dönüştürmeleri tarihte ilk defa yaşanmıyor. Moskova'da oluşan yeni güçler dengesi ve Yeltsin / Jirinovski ikilemine indirgenen seçenek '30'lu yıllarda Almanya'da tanık olunan ve akibeti bilinen Hindenburg / Hitler seçeneğini andırıyor.

Moskova'da iş başına gelebilecek faşist bir iktidar dünyayı doğrudan tehdit etme potansiyeline sahiptir. Jirinovski eski SSCB sınırlarını, hatta bir Rus imparatorluğunu tesis etmek niyetinde olduğunu gür bir sesle açıklıyor. Bu niyetin pratiğe nereden ve nasıl sokulacağını ayrıca tanımlamaya gerek yoktur. Jirinovski sorunu ilhak ve işgal politikası temelinde çözmek istediğini, imparatorluğu Batıda Alman sınırına kadar dayatma niyetinde olduğunu açıkça ifade ediyor.

Rusya'nın içinde bulunduğu ekonomik çöküş, askeri deorganizasyon, mali sıkıntılar, örgütsel

dağınıklık bu niyetin uygulamaya konmasında zorluk çekileceği izlenimi verebilir. Ancak, unutulmamalıdır ki, Rusya SSCB'nin askeri süper gücü olma potansiyelini koruyor. Eksik olan bu gücü yeniden düzenleyip harekete geçirmektir. Güçlü politik bir iktidar, hangi renkten olursa olsun, toplumu zaptu rapt altına alıp harekete geçirme olanaklarını her zaman sahiptir. Tarihteki örnekleri oldukça olumsuz bir zeminden başlayarak başarıya ulaşmışlardır. 30 bin civarında olduğu tahmin edilen nükleer başlıklarla Rusya, teorik olarak Jirinovski'lerin hedef gösterdiği ülkeleri yutma gücündedir.

İkinci olarak Rusya'daki faşist bir iktidarın diğer ülkelerde, özellikle de Batı Avrupa ülkelerinde epeyce güç toplamış bulunan faşist oluşumlara sağlayacağı maddi ve manevi destek bunların gelişmesine önemli bir ivme sağlayabilir. Örneğin İtalya'da faşistler son seçimlerde önemli bir destek bulabildiler. Rusya'daki kafadarlarının iktidar olmaları durumunda, Mussolini'nin mirasçılarının girişebilecekleri atağı tahmin etmek güç değildir.

Seçim sonuçlarının hemen ardından Jirinovski'nin başlattığı Avrupa gezisi sırasında sürdürdüğü temaslar, yaptığı açıklamalar bu konuda yoruma yer bırakmayacak kadar açıktır.

Cem KAYNAK

Güney Afrika'da "reform" süreci
Irkçı rejimin büyük manevrası

Nelson Mandela'nın serbest bırakılmasından bu yana Güney Afrika'da sürdürülen yasal değişikliklere, 22 Aralık'ta bir yenisi eklendi. Parlamentonun onayladığı geçici anayasa tasarısı, önümüzdeki Nisan ayında yapılması öngörülen ilk "demokratik" milletvekili seçimleriyle birlikte yürürlüğe girecek.

Irkçı rejimin tasfiyesi olarak sunulan bu seçim süreci, yeni anayasanın yürürlüğe girmesi ve yeni parlamentonun seçilmesiyle sonuçlanmış olmayacak. Zenci çoğunluğun da temsil edileceği yeni parlamentonun, geçici anayasa gereği, beş yıl içinde nihai bir anayasa taslağı hazırlamak ve ırk ayrımını tamamen tasfiye etmekle yükümlü olduğu söyleniyor.

Bu hukuksal düzenlemeler ırkçılığın tasfiyesi ve düzeni demokratikleştirme reformları olarak sunuluyor. Gerçekte ise beyaz azınlığın iktidarını zenci çoğunluk nezdinde meşrulaştırmaktan başka bir sonuç doğurmayacaktır. ANC ve ırkçı rejim arasında yürütülen pazarlıklar, ANC'nin zenci halkın meşru temel taleplerinden vazgeçmesi ile sonuçlanmış bulunuyor.

Bu pazarlık süreci aslında beyaz azınlığın iktidarını kalıcı kılma operasyonundan başka bir şey değildir. Bu yasal düzenlemeler sonunda zenci elitin iktidara ortak edilmesi karşılığında ülke zenginliklerinin %90'ını elinde bulunduran beyaz azınlık, böylece egemenliğini „meşru" bir zemine oturtmuş olacaktır.

Kısacası zenci çoğunluğun meşru taleplerini somut yanıtlar değil, yeni oylama manevraları bekliyor. Kamuoyu araştırmaları ANC'nin %60 oranında bir oy elde edeceğini ve Nelson Mandela'nın devlet başkanlığına seçileceğini öngörüyor.

Bu öngörüler muhtemelen Nisan ayındaki seçimlerde doğrulanacak. Ancak, Apartheid olarak bilinen ırk ayrımının yasal tasfiyesi zenci çoğunluğun pratik yaşamında bir değişiklik yaratmayacaktır. Güney Afrika'daki zenci çoğunluk on yıllardır zorlu ve büyük fedakarlıklara malolan bir mücadele yürütmektedir. Dolayısıyla ANC önderliğinin ihanetini, onun bu mücadeleyi pazarlama çabalarını kolayca kabul etmeyecektir.

Bu gelişmelerden sonra ANC'nin dönemi ve misyonu artık sona ermiş bulunuyor. Güney Afrika halkının mücadelesi yeni bir sürece, egemenliğini koruyan ırkçı burjuvaziye ile onunla işbirliğine giren ANC önderliğini hedefleyecek bir evreye giriyor. Zenci halk bir avuç ANC kadrosunun iktidara ortak edilmesi, parlamento ve idari kademelerde temsil edilmesiyle bugüne kadar büyük bir azim ve fedakarlıkla yürüttüğü mücadelesinden feragat etmeyecektir. Burjuva düzenin sağlamlaştırılması amacıyla Mandela'nın devlet başkanlığına getirilmesi Güney Afrika halkının mücadele azmini köreltmeye yetmeyecektir.

Gün, devrimci siyasal çalışmayı yığınların devrimci eylemine dönüştürme günüdür...

İşçi sınıfına ve emekçilere sosyalizm bilinci götürmek komünistlerin temel görevidir. Görev, yığınlar içinde çalışmak, etkinliğimizi genişletmek, yoğunlaşmak ve kendi eylemimizle yığınların devrimci siyasal eylemini hazırlamaktır. Siyasal eylemi hazırlayan ve önünü açan, politik propaganda-ajitasyondur. Politik propaganda-ajitasyon da ancak siyasal eyleme dönük ve onu hazırladığı ölçüde devrimci anlamına kavuşacaktır.

Temelde işlevi ve kapsamı buna dönük olacak merkezi afişlerimizi komple politik faaliyetimizin bir unsuru olarak bölgemizde etkin bir tarzda kullanmaya çalıştık. Faaliyetin devrimci etkinliğini belirleyecek ve artıracak unsurlar, politik hedefe uygun planlama ve elbette ona denk düşen ısrarlı ve disiplinli bir çabadır ancak.

*

"Kürt Ulusuna Ayrılma Hakkı" başlıklı *"Genel Grev-Genel Direniş!"* çağrılı büyük boy; *"Ekim Devrimi Yaşıyor! Sosyalizm Kazanacak!"* başlıklı, *"Kirli Savaşa Alet Olma-Askere Gitme!"*, *"Özelleştirme Saldırısına Diren! Direniş Komitelerini Örgütle!"* içerikli küçük boy EKİM imzalı afişlerimiz bölgemizde çeşitli yerlere yapıldı.

Afişlemede, merkezi kilit noktalar ve yoğun geçiş güzergahları kadar işçi-emekçi yoğunluklu alanlar, özellikle de bölge örgütümüz tarafından belirlenen temel fabrika çevreleri ve yayınlarımızı sürekli ulaştırdığımız işçi blokları esas alındı.

Özellikle Kartal, Cevizli, Pendik Tersane, temel fabrika çevreleri, işçi blokları ve güzergahlar büyük ölçüde EKİM afişleri ile donatıldı. Afişlerimiz yığınlar tarafından büyük ilgiyle karşılandı.

Faaliyetimiz boyunca zayıf kalan yönlerden birisi, varolan güçlerin yeterince etkinleştirilememesidir. Buna komünist bir örgütün hiç bir şekilde kabullenemeyeceği randevulara gelmeme vb. tutumları yol açmıştır. Bu da faaliyette aksamaya ya da zaman kaybına neden olmaktadır.

Önümüzdeki görev ve sorumluluk, politik faaliyetimizi sürekli bir biçimde yoğunlaştırmak ve derinleştirmektir. Propaganda-ajitasyonu, kendisini sarmalayacak güçlü bir yığın çalışması ile birleştirmek, yığınları örgütlemek, eylemini yükseltmek ve yine örgütlenmektir.Komünistlerin, devrimci ideolojiyi yığınlara taşımaktan, devrimci eylemi yükseltmekten, her anını buna endekslemekten başka hiçbir, ama hiçbir şeye hakkı yoktur.

Anadolu Yakası Komitesi/İSTANBUL

Öncü Plastik Ziyareti

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde 73 gündür direnişte bulunan Öncü Plastik işçilerini desteklemek üzere bölge örgütü olarak harekete geçtik.

Yaklaşık 20 kişi minibüsle devrimci marşlar eşliğinde direniş yerine gittik. İşçiler ziyaretimizi sıcak karşıladılar. Niçin direnişe geçtiklerini, direniş sürecinde hangi zorluklar ve baskılara maruz kaldıklarını anlattılar. Sınıf dayanışmasına olan yakıcı ihtiyaçlarını dile getirdiler.Komiteden bir işçi, *"Porland işçileri direnişi sırasında biz de dayanışmada bulunmamıştık. Şimdi bunun önemini daha iyi anlıyoruz"*, dedi.

Biz ise konuşmamızda; kapitalist sınıfın işçi sınıfına dönük özelleştirme, sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma, vb. saldırıların niteliğini anlatıp, sınıfın, toplumun diğer sorunlarına da sahip çıkması gerektiğine vurgu yaptık. Bu saldırıların gündeme geldiği her yerde, direnişe geçmenin anlam ve önemini belirttik. Direnişlerde sıkı bir sınıf dayanışmasının çok özel bir önem taşıdığını vurguladık. Kürdistan'da sürdürülen kirli savaşa karşı işçi ve emekçilerin nasıl bir tutum alması gerektiğini işçilerle yoğun bir şekilde tartıştık.

İşçiler açıklamalarımızı büyük bir ilgiyle dinlediler. İşçilerin siyasal propagandaya ve bilince büyük bir açlık duyduklarını gözlemledik. Uzun konuşma ve tartışmalardan sonra, işçilerle beraber halaylar çekip devrimci marşlar söyledik, sloganlar haykırdık. Direniş yeri tam bir bayram havasına dönüştü. Sınıf kardeşliğinin ve dayanışmanın karşılıklı olarak büyük hazzını tattık. Birlikte gittiğimiz arkadaşlardan her birinin işçilerle ayrı ayrı yürüttükleri koyu sohbetler, tartışmalar görülmeye değerdi.

Direnişe gittiğimiz anın benzeri bir coşku ve heyecanını direnişçi işçilerle kucaklaşarak, yeniden geleceğimizi belirtip ayrıldık.

Kartal'dan Ekimciler

Ekim üzerine düşünceler

MYO hakkında görüş ve önerilerin istendiği 15 Ekim tarihli sayıdaki yazı üzerine çok kısa olarak görüş bildirmek istiyorum.

1- Yayına katkıların sistemsizliği konusunda sıkça yazılan yazılar göstermekte ki bu konuda görevlerini ihmal edenler çoğunlukta. Özellikle sınıf hareketiyle doğrudan bağı olanlar açısından ihmal önemli boyutta gibi. Sınıf içerisinden yeterli değerlendirme yazısının gelmediğini düşünüyorum. Katkı konusunda örgüt birimlerini zorunlu tutmak gereklidir. Kişilerden bağımsız olarak her birime bu zorunluluk yüklenmeli ve yaptırımı olmalıdır. Bu disiplinin temel bir öğesidir.

2- Yazıların yeterince yolaçıcı olup olmadığı soruluyor. Genel olarak yeterli olmakla birlikte daha da iyi olabilir. Zaman zaman yetersizlikler oluyorsa da bu hem doğaldır hem de tartışma yaratma açısından olumludur. Tabi ki bu değerlendirmem imzalı yazıların bir kısmı için geçerliliğini yitiriyor. Kanımca bu yazılar da belli aydınlatma görevi taşır. Ancak bu durum kişilerin süreç içinde yetkinleşmeleri ile aşılacaktır.

3- Gelişmelerin seyri illegal yayına artan bir işlev yükleme eğilimindedir. Bu yolda *Ekim*'in yakaladığı çizgiyi daha belirginleştirmesini ve dağıtımda yaygınlaşmanın yanısıra seçkinleşmesini de öneriyorum. Uzunca süredir alıp okumalarına karşın pratik olarak somut bir etkilenme yoksa, bu tür kişilere yayın iletilmesine son verilmelidir. Yayın vermenin de belli ölçüleri olmalıdır. Denenen bu kişilere durum açıklanarak yayın ilişkileri kesilirse, bu bile anlamlı ve öğretici olacaktır. Ekim'i okumanın bile belirli bir siyasi ve insani kişiliği gerektirdiği işlenmiş olacaktır. Bu tavır okumaya istekli sıradan insanlara yönelik değildir.

4- Gönderildiği halde yayınlanmayan yazılar a sebebiyle kırgınlık göstermek elbette çok anlamsız bir tavırdır. Ancak yayınlanmama /yayınlanamama gerekçesinin de kişiye bir şekilde ulaştırılması gereklidir. Belki zaman alacaktır, ancak önemlidir; eğitim aracı niteliğindedir. Diğer taraftan aykırı düşünceli yazılar varsa eş zamanlı olarak eleştirisi ile birlikte yayınlanmalıdır.

Son olarak şekil üzerine: Genel biçim ve boyut olarak uygun olan MYO, zaman zaman önemli dizgi hataları sergiliyor. Bu konuda daha fazla özen gösterilmelidir. Çerçeve uygulamasına devam edilmesi çok olumludur. Çerçeve içinde konunun özü belirgin olarak işlenmeli ve vurgulanmalıdır. Daha fazla resim koyulması bence fazla gerekli değil, ama belki bir değil de iki resim olabilir. illegal bir yayının resim ile genişletilmesi fazla yarar getirmeyecektir.

Z.ATIL

Yoldaşlardan *Ekim*'e

Ekim, sayı 83'de ***Ekim'den Örgüte ve Yoldaşlara Çağrı/Daha da Güçlü Bir Ekim İçin*** başlıklı yazıyı bir kaç kez okuduk. Her okuyuşta vurguları anlamaya daha da yaklaştık ve taraftarlar olarak bunlar bize neyi hatırlatıyor diye etraflıca düşündük. Yoldaşlara sorduk, düşüncelerimizi belirttik ve yoldaşlarımızı dinledik.

Sonuç olarak *Ekim*'le aramızdaki uçurumu daha da kolay görebildik. *Ekim*'in vurguları istemleri oldukça isabetli ve değeri tartışmasızdır. Her Ekimci *Ekim*'i anlamaya ve o doğrultuda örgütlü, bilinçli hareket etmeye özen göstermeli. EKİM bir umuttur! *Ekim*'i anlamak, kavramak, kavratmak Ekimcilerin önünde duruyor, bunu mutlaka başarmak zorundayız.

Nasıl ki bolşevikler, bolşevik sözcüğünü içini doldurarak tarihe ve insanlığa malettilerse, biz, Ekimcilerin de önünde EKİM sözcüğünü tarihe ve insanlığa maletme sorumluluğu duruyor. Başarmak için imkanlar var. Olmayanı yaratmak zorundayız. Yeter ki marksist-leninist perspektiflerimizden ödün vermeden, kolaycılığa kaçmadan, esintiye kapılmadan emin adımlarla yürüyelim.

Eren-Filiz

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Akgündüz işçileriyle dayanışma gecesi

Direnişinin 44. gününde Akgündüz işçileri için, DİSK Deri-İş Sendikası'nın inisiyatifiyle dayanışma gecesi düzenlendi. Yaklaşık 500-600 civarında katılım vardı. Bir grup Ekimci işçi olarak geceye katıldık. Ekimci işçiler imzasını taşıyan mesajla birlikte, topladığımız 620 bin TL bağışı verdik. Haykırdığımız "Genel grev-genel direniş", "Kahrolsun sermaye diktatörlüğü", "Kahrolsun sömürgecilik, Kürtlere özgürlük", "Yaşasın özgürlük, yaşasın sosyalizm" ve „İşçiyiz haklıyız kazanacağız" vb. sloganlarıyla ve okunan işçi marşlarıyla birlikte gece politik bir hava kazandı.

44. gününde olan bu direnişin yalnızlığı, dayanışma ve desteğin verilmediği yapılan konuşmaların dikkat çekici yanıydı. Bu durum, sınırlı müdahaleler dışta tutulursa, sınıfın sermaye ve sendika bürokratlarıyla başbaşa bırakıldığı ve devrimci hareketin sınıftan kopukluğu gerçeğini bir kez daha göstermiş oluyor. Burjuvazinin topyekün savaş ilan ettiği bir dönemden geçiyoruz. Bu, burjuvazinin saldırılarının geriletilmesinde ve yeni mevziler kazanılmasında genel grev-genel direnişi örgütlemenin aciliyetini dayatıyor. Sorumluluk sınıfadır. Sorumluluk devrimedir.

Gecede okunan mesajımızdan...

Sermaye sınıfı, içinde debelenip durduğu bunalımı atlatabilmek, bir süre daha nefes alabilmek için başta politik öncüsüyle kaynaşmış olan emekçi Kürt halkı olmak üzere işçi sınıfı ve tüm emekçi kitlelere azgınca saldırmaktadır. Bu saldırının önünü kesmek, tersine çevirmek için sosyalist iktidar mücadelesinden ve bunun aracı olan sınıf partimizi inşa görevinden bir an bile geri durmadan, genel grev-genel direniş komiteleri için bugünden harekete geçelim. Direniş dayanışma komiteleri kuralım. Bunları genel grev-genel direniş komitelerine dönüştürelim. Gün mücadele, gün eylem ve dayanışma günüdür.İşçi kıyımına, devlet terörüne, sendikasızlaştırmaya karşı; Kürt ulusunun ayrılma hakkı için; Yaşasın genel grev-genel direniş!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni! Yaşasın sosyalizm!

Ekimci işçiler/İstanbul

Devrimci geçinen tükenmiş demokratlar

3 Aralık akşamı Mithatpaşa Kültür Derneği'nin düzenlediği geceye katıldık. Geceyi derneğin başkanı bir konuşma ile açtı. Düzenin gençliği kahve köşelerine itip lümpenleştirdiğini çarpıcı cümlelerle vurguladı.

Devrimci-demokrat hareketlerin taraftarları olan dernek yöneticileri ihtilalci slogan atmak isteyen devrimcilere karşı çıktılar. "Devrimci-demokrat" dernek başkanı, "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" gibi sloganları engellemeye çalıştı. MKD'nin Başkanı düzenin gençliği kahve köşelerine ittiğini ve lümpen bir gençlik yarattığını vurgulamıştı. Oysa Adana'nın Denizli Mahallesi'nde bulunan iki kahvehanenin kendisine ait olduğunu herkes biliyor. Bu sayın başkan gecede devrimcileri teşhir etmekle ve sloganlara karşı çıkmakla gençliği ileriye götüreceğini mi sanıyor?Bunlar küçük-burjuva demokrasisinin tükenişinin somut örnekleridir.

Kemal Devrim/Adana

Devrimin neferi olmaya kararlıyız

Bir yandan gelişen ve sisteme ciddi darbeler vuran devrimci ulusal hareket, diğer yandan işçi sınıfı ve emekçilerin artan hoşnutsuzluk ve eylemlilikleri ekonomik ve siyasal çıkmazlarda birleşince düzenin çözümsüzlüğü derinleşmekte ve çareyi emperyalist hamilerinden yardım dilemekte buluyorlar.Bu da düzenin ne kadar acz ve çaresizlik içine düştüğünün göstergesidir. Bütün bu ve diğer nedenler, devrimci düşünceye sempati duyan ve devrime katkı sunmaya hazır duyarlı insanlar olarak bizleri bir araya getirdi ve bir eğitim grubu oluşturduk. İlk toplantı,

tanışma bireylerin kendilerini aşma ve beklentilerini ortaya koymaları şeklinde biçimlendi. Daha sonra marksist-leninist klasiklerin okunup incelenmesi, bunun yanında güncel gelişmelerin ele alınması ve tartışılması, devrimci hareketlerin incelenmesi, EKİM'in misyonu, temel ideolojik perspektifleri vb., sosyalist basından gazete ve dergilerin okunup değerlendirilmesi. Ayrıca MYO'nun incelenmesi eğitim grubu toplantılarının gündemi ve konularını oluşturuyor.

Sonuç olarak, kurmuş olduğumuz bu platformdaki sayımızı genişletmek, sağlam adımlarla daha yeni alanlara yönelip bölgemizdeki proleterleri, yığınları devrimci saflara çekip, özgürlük, devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmek için bütün enerjimizle bu misyonumuzu layıkıyla yerine getirmek için çalışacağız.

İst. Anadolu Yakasından EKİM sempatizanları

Bir iplik fabrikasından izlenimler

Büyük kısmı vardiyalı olmak üzere toplam 400 işçinin çalıştığı bu işyerinde çalışanlar, tüm kazanımların (maaş, ikramiye,vb) işverenin inisiyatifinde olmasından dolayı büyük bir hoşnutsuzluk içerisindedirler. Çalışanların büyük kısmı bireysel çözümler peşinde koşmaktadırlar. Çalışanların hoşnutsuzluğu iktisadi çerçevenin dışına (çok az sayıdaki işçiler hariç) taşamamakta ve eyleme dönüşememektedir. Bunda burjuvazinin dört koldan sınıf üzerindeki saldırısının yanında fabrika özelinde işverenin planlı programlı olarak yürüttüğü sindirme politikasının etkisi büyüktür. Şöyle ki;

*İşyeri bünyesinde ülkü ocakları mensubu 21 faşist köpek olası bir hareketlilik karşısında silahları ve telsizleriyle hazır bulundurulmaktadır. Ayrıca bu faşist köpekler sürekli olarak değiştirilip eğitilmekte, burjuvazinin planladığı olaylarda kontr-gerilla olarak kullanılmaktadır.

* İşyeri genelinde kilit noktalardaki yöneticiler (ustabaşı, vardiya şefi vb.) işverenin hemşehrisidirler. En ufak hareketi ispiyon etmektedirler. Ayrıca bunlar emekli işçilerdir ve diğer işçiler üzerinde atalet yaratmaktadırlar.

* 100'e yakın kadrosuz kaçak işçi çalıştırılmakta (Boşnak turistler) ve sürekli olarak sayıları artırılmaktadır. Bunlar çalışanlara karşı koz olarak kullanılmaktadır.

* İşveren işyeri bünyesinde geçmiş yıllarda bir cami yaptırmıştır ve cuma namazlarını işçilerle beraber kılmaktadır. Bu ortam işçilerde işverene karşı bir zayıflığa yol açmaktadır.

Fakat tüm bu olumsuzluklara rağmen işçilere yaklaşıldığında, kazanıldıkları ve sınıf mücadelesine sıcak baktıkları görülebilmektedir. Yine işçilere anlayabilecekleri tarzda düzen tüm kurumlarıyla anlatıldığında devrimci kavrayışa yakınlaştıkları görülebilmektedir.Bize burada düşen görev devrimci kişiliğimizle, sosyalizme olan inancımızla, işçilere yaklaşmaktır.

İşçi sınıfının ihtilalci sınıf partisi ile sosyalizme ulaşmak için ileri!

İstanbul'dan bir işçi

Ekim Redaksiyonuna

Ekim'in geniş kesimlere ulaştığı ve ilgiyle karşılandığı, dikkatle okunduğu bilinen bir gerçektir.

Gazetenin düzenlenişi ve içeriği mükemmel. Okurlardan/Yoldaşlardan başlıklı bölümün açılması güzel bir düşüncedir. Olumlu karşılanmış bir yeniliktir.

Bizler de okurlar ve yoldaşlar tarafından olumlu karşılanacağından emin olduğumuz yeni bir düşünceyi belirtmek istiyoruz. Bunu bir eksiklik olarak görüyoruz. Gazetenin arka sayfasının şiirlere ayrılmasını öneriyoruz. Sizleri bu öneri üzerinde düşünmeye davet ediyoruz.

Ayrıca buraya gönderilen gazete sayılarının sınırlı olmasından, afişlerin elimize geç ulaşmasından şikayetçiyiz. Afişlerin daha sık gönderilmesini, ayrıca gazetenin tirajının yüksek olmasını istiyoruz.

Düşünce ve isteklerimizin dikkate alınması dileğiyle...

Polen Orçek/Adana

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Herşeye rağmen!

"Sıkı durun! Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Herşeye rağmen!"

Karl Liebknecht

(Öldürüldüğü gün, 15 Ocak 1919 tarihli *Die Rote Fahne*'de yayınlanan son yazısından)

Vardım, varım, varolacağım!

"'Berlin'de düzen hüküm sürüyor!' sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin 'düzeniniz'. Devrim daha yarın olmadan, 'zincir şakırtıları içinde yine doğrulacaktır!' ve sizleri dehşet içinde bırakıp, trampet sesleri arasında şunu bildirecektir:

'Vardım, varım, varolacağım!'"

Rosa Luxemburg

(Öldürülmeden bir gün önce, 14 Ocak 1919 tarihli *Die Rote Fahne*'de yayınlanan son yazısından)

O bir kartaldı, kartal kalacaktır...

"Paul Levi tam da şimdi, Rosa Luxemburg'un hatalı olduğu eserlerini yeniden basarak, burjuvaziye -ve tabii ki II. ve İkibuçukuncu Enternasyonal'e, onun ajanlarına- özel bir hizmette bulunmak istiyor. Biz buna tam da uygun düşen bir Rus atasözüyle cevap veriyoruz: Her ne kadar kartal zaman zaman tavuklardan daha alçakta uçuyorsa da, tavuklar hiçbir zaman kartal yüksekliğinde uçamazlar. Rosa Luxemburg Polonya'nın bağımsızlığı sorununda yanıldı; 1903'te menşevizmin yargılanmasında yanıldı; O sermayenin yoğunlaşması teorisinde yanıldı; O Temmuz 1914'te Plekhanov, Vendervelde, Kautsky ve benzerleriyle birlikte bolşeviklerin menşeviklerle birleşmesine taraf olduğunda yanıldı; O, 1918 hapishane yazılarında (ki, hapishaneden çıktıktan sonra 1918 sonu ve 1919 başında bu hatalarını büyük ölçüde düzeltti) yanıldı. Ama bütün bu yanlışlarına rağmen o bir kartaldı ve kartal kalacaktır; ve onun anısı tüm dünyanın komünistlerine yalnızca aziz bir hatıra olmayacak, tersine onun biyografisi ve eserlerinin ***tümünün*** *yayınlanması (Alman komünistleri bunda imkansız bir biçime geciktiler, ki bu yalnızca zorlu savaşımlarında olağanüstü bir çok fedakarlıklarıyla kısmen affedilebilir) tüm dünya komünistlerinin pek çok kuşağının eğitiminde çok yararlı bir öğreti olacaktır. Rosa Luxemburg'un adı, „Alman sosyal demokrasisi 4 Ağustos 1914'ten sonra kokmuş bir cesettir" sözü ile tüm dünya işçi hareketi tarihine girecektir. Ama işçi hareketinin arka planında, gübre yığınları arasında, Paul Levi, Scheidemann, Kautsky ve tüm şürekaları gibi tavuklar bu büyük komünistin hataları üzerine tabiki gıdaklayacaklardır. Herkes layık olduğu yere."* (Lenin, Şubat 1922)